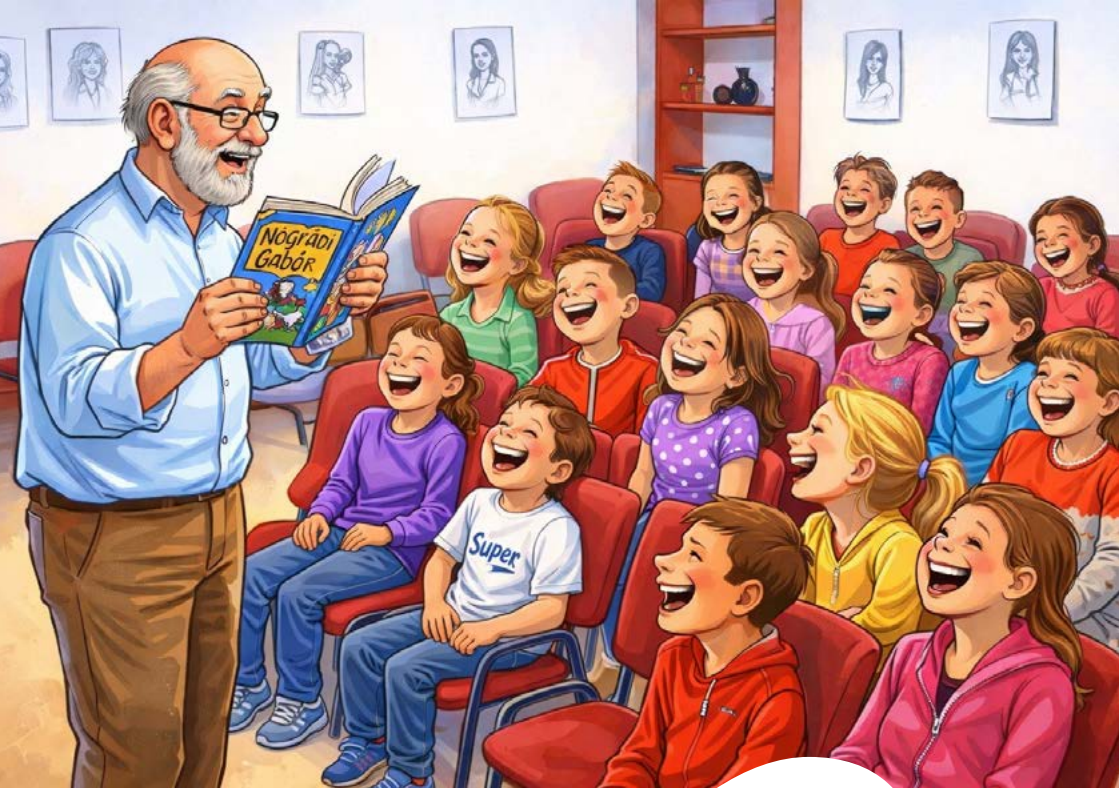

NEVESS VELÜNK!

2

Vidám írások és könyvrészletek Nógrádi Gábor műveiből

*Szeretettel
Nógrádi Gábor*

www.nogradi.hu • www.mora.hu

TARTALOM

1 Gyerekrablás a Palánk utcában

Az összeesküvők

No, de ki rabolhatta el?

2 Gyerünk haza!

Az ébredés

A nagy terv

Angol himnusz a Hortobágyon

3 A mi Kinizsink

Ki mentheti meg az állatainkat?

Kinizsi bemutatkozik

Domi elmagyarázza a televízió működését

4 A mi Dózsánk

Domi eszetlen ötlete

Angyali szózat az ősanyához

Ki az okos bolond?

5 Petepite

Az átváltozás reggelén

Apa iskolába, Pite dolgozni megy

Legyél a feleségünk!

6 Az anyu én vagyok

Meghökkenett, de tetszett

Mindenki felelni akar

Anyu, a két ballabas

7 A bátyám, zseni

Geri feltalálja a tolmácsprogramot

Shakespeare-t soha!

Konrád Ottó és Don Camorato

8 Az öcsém zseni

Ottó a kukavándor

A szavak titkos jelentése

9 A nagyikám zseni

Mit követett el a gyanúsított?

Tomika szemtelen

A palacsintasütő is fegyver, ha nincs más

10 Emmike nem semmike

Emmike bajnok akar lenni

Emmike kutyája

11 Segítség, állat!

Az alligátor

A tehén

12 Alattunk a kincs

Hol van a kincs?

Kié lesz a kincs, ha megtalálják?

Csapdák is lehetnek lándzsával

13 A csere

A titok

Tökéletesen egyformák

Orvosi szenzáció

14 Akit keresnek: Jesua

Melyik népből származhat a Megváltó?

Ki lehet a Messiás?

15 Papa, ne már!

Papa reggelizik

Papa segít

16 Nem vagyok Samu!

Papa állatvédő

Papa úszni tanít

GYEREKRABLÁS A PALÁNK UTCÁBAN

AZ ÖSSZEESKÜVŐK

Egy nappal a gyerekrablás előtt, augusztus másodikán, a déli órákat követő nagy melegben kis csoport álldogált a közeli játszótér egyetlen, árnyékot adó fácskája alatt. Egyedül Pirók Andris, az örökmozgó csodacsatár cselezte ki a közönyösen álldogáló fácskát focilabdájával, amelyet néhány nappal azelőtt, a tizedik születésnapjára kapott.

– Pirók 2 viszi a labdát! – rikácsolta közben. – Viszi, viszi, hatalmas cselsorozat után... hopp, egy utolsó csel... elfekteti a kapust, és belsővel, finoman, a bal alsó kapufa mellett begurítja a lasztit a hálóba. Góáóáó!!!!

– Mond, Pirók 2 – szólt oda Lajcsi –, befagyna a feneked, ha egy kicsit abba-hagynád az ugrálást?

András odasomfordált a labdával a többiek közé, és felhúzott szemöldökkel elnézett mellettük.

– Kösz – mondta Lajcsi, és megszívta az orrát. – Ne haragudj, de most igazán fontos dolgokról dumálunk.

Öten álltak történetünk főszereplője körül, s hogy végre Pirók is lebénult, folytathatták a beszélgetést.

– És mi lenne, ha megmondanád az anyukádnak? – kérdezte Lajcsitól a közepén kettéválasztott hajú Kocsonyás Gergő, és olyan okosan nézett, ahogyan komoly dolgokról beszélgetve nézni illik.

– Mit mondana meg? – nézett rá megvetően, karba tett kézzel Pirók Zsófi, a társaság legidősebb tagja, aki tiszta blúzában és szoknyájában kirítt a piszkos térdű fiúk társaságából. – Azt, hogy ki akar szökni az édesapja után? Vagy azt, hogy az édesanyja ne menjen feleségül az Állókígyóhoz? Azt hiszed, beleszólhat az ilyen-mibe egy gyerek?

– Hát... – mondta Gergő. – Miért ne?

– Okos! Okos! – csúfolódott Anti, Dávid bácsi kilencéves unokája, aki kinőtt atlétatrikójában úgy festett, mint egy zsugorított díjbirkózó. – A mamájának mindent elmond szépen, aztán bezárják egy szobába szépen...

– ...ahogy téged szoktak szépen – fejezte be a mondatot Andris (Hajrá, Pirók 2!), és már futott is a meglóduló Dávid Anti haragja elől.

– Szobafogság! Szobafogság! – kiabálta távolabbról Pirók 2, Anti azonban meg-rántotta a vállát, mint aki nem foglalkozik gyengeelméjük megfenyítésével. Pláne, ha gyorsabban futnak, mint ő.

– Anyámmal nem lehet beszélni – mondta Lajcsi. – Tudjátok...

Itt egy pillanatra megállt, mert az embernek meg kell gondolnia, mit mond az édesanyjáról.

– Tudjátok, már ő is úgy érzi, hogy nem kellett volna elválnia. Szereti az apukámat. Én tudom. De ezt sohasem mondaná meg. Még nekem sem. Aztán meg ott van Róza néni és Sanyi bácsi. Szövik a pókhálót.

– Én is ezt mondtam a múltkor – jegyezte meg Zsófi. – Hogy szövik.

– El kellene őket kapni egy sötét utcasarkon – heveskedett Anti. – Mondjuk, ott nem lenne villany, aztán csak úgy gyanútlanul sétálnának haza – trallala, trallala! –, mi meg elbújnánk a kapukban, és egy jelre rájuk rohannánk!

– Á! Erre már én is gondoltam – szólt Lajcsi. – Nem megy. Mit csinálnánk, ha elkaptuk őket? Megvernénk? Na és? Nem ér semmit. De ha én el tudok menni édesapámhoz, és beszélek vele, és elmondom, hogy...

Itt Lajcsi szava elakadt, nagyot szívott az orrán, és elnézett a hinták felé. A többiek is összevissza nézdegéltek: a lábukra, egymásra meg a fára, míg újra meg nem jött Lajcsi hangja.

Kevés rosszabb dolog van annál, mint ha valaki sír mellettünk, és nem tudunk rajta segíteni.

– Tudom, hogy vissza fog jönni. Amit én kérek tőle, azt mindig megcsinálja. Te is emlékszel, Andris, amikor a magasugró léceket megcsinálta.

– Igen – bólogatott Pirók 2, aki visszamerészkedett a csoporthoz, és megállt Lajcsi mellett, de Antitól kissé távolabb.

– Na ugye. Kimegyek, és megmondom neki, hogy házasodjanak újra össze. Elmesélem, hogy milyen hülye az Állókígyó, meg a Róza néni mennyit eszik...

A többiek nevettek, és Lajcsi is elmosolyintotta magát.

– Biztosan visszajön. Ő nem is akart elválni. Én ott voltam a tárgyaláson! Ő nem akart elválni.

– Hát persze – mondta Zsófi –, miért akart volna? A mamád szép.

– Na ugye – mondta Lajcsi –, én is ezt mondom! És nem csak szép, de szereti apát.

NO, DE KI RABOLHATTA EL?

Ezt kérdezte Pirók mama, karjában legkisebb gyermekével. a félmeztelen Bencével, és arra gondolt, hogy az ő gyerekeit bezzeg nem rabolják el, pedig néha olyan rosszak, hogy egy kis elrablás igazán nem ártana.

– Ki tudja azt? Ki tudja azt? – szívtá-fújta a levegőt Róza néni, majd hirtelen ötlettel így folytatta: – De... de csak olyan rabolhatta el, aki meg akarja akadályozni az esküvőt. Igen, igen, aki nem akarja, hogy Sándor fiam és Mártuska boldogok legyenek. Vajon ki lehet az?

– Hogy jön a mi esküvőnk ide, anyuka? – hüppögte Lajcsi mamája, de az öregasszony nem tágitott.

– Ki lehet az? Ki lehet az? Hol is kamionoskodik a te volt férjed, Mártuskám? – kérdezte, és a *volt* szócskát úgy megnyomta, mint egy beragadt ajtót.

A többiek tátott szájjal figyelték a fejleményeket.

– Ne... Nem tudom... talán Rómában? De miért... anyuka?

– Talán Rómában. Talán itthon. Talán egy barátját küldte haza. Ki tudja? Majd kiderül.

Róza néni összekulcsolta a hasa előtt az ujjait, mint aki ezzel minden titokról fellebbentette a fátylat.

– Mire gondol, anyuka? – kérdezte Lajcsi mamája. – Csak nem arra, hogy István...?

– A volt férjed!

– Hogy a volt férjem csinálta volna...! Soha!

– De nagyon véded! – dűnnyögte Róza néni.

– Nem védem, de ilyet... ő sohasem csinált volna.

– Akkor sem, ha így megakadályozhatja a házasságotokat a fiammal?

Ezt már Dávid bácsi sem hallgathatta tovább.

– És a maga fia? A maga fia hol van, Róza asszony?

– Dolgozik. Miért kérdezi?

– Hát csak úgy. Hiszen az egész utca tudja...

Itt hirtelen elharapta a szót Dávid Dezső cipésmester. Hiszen mi köze neki ahhoz, hogy Lajcsika nem akarja ezt az új házasságot. Ez családi ügy. Ezt családon belül kell intézni.

– Mondja, csak mondja! – csattant fel Róza néni hangja. – Arra gondol, hogy Lajcsika és Sándor között még nincs meg az a tökéletes megértés, ami apa és fiú között szükséges? Sajnos így van. Pedig az én Sándorom mindent megtesz azért, hogy a fiú kedvében járjon. Valamelyik nap is egy lendkerekes autóval jött haza. Igen, kérem, legalább harminc forint egy olyan lendkerekes autó. Mondtam is neki...! Izé, mit is mondtam? Nem érdekes. De az biztos, hogy olyanok, mint két barát. És ha nem, hát majd megszokják egymást. Egy gyereknek kötelessége szeretni az apját. Kötelessége! Vagy nem így gondolják?

– De, de... – mormogták a többiek, és igyekeztek meggyőzően bólogatni. Róza nénivel nem lehetett vitatkozni. Neki volt a legerősebb hangja.

– Nem is tudom elképzelni, hogyan juthatott eszébe, Dávid úr, hogy az én fiam...! Csak azért, mert vannak közöttük bizonyos problémák! Az én Sanyikám!

Róza néni eltakarta a szemét, és a többiek tiszteletben tartották egy anya megdöbbenését. Dávid bácsi pedig elszégyellte magát, bár a gyanú továbbra is ott mocorgott a gondolatai között. „Miért ne rabolhatta volna el Károgi Sándor Lajcsikát?” Mindenki hallgatott, csak az elegáns Bodorka csicszergett Róza asszony fülébe, fél kiló festéket rezegtetve a szempilláján.

– Jól értettem, kedveském, az előbb hatvanezret tetszett kiabálni? Ennyibe kerül manapság egy gyerek? Izé, tudja, én nem nagyon értek az ilyesmihez.

– Jaj, istenem! – zokogott fel az anya. – Lajcsikám, kisfiam!

Ez a sikoly minden jelenlevőt ráébresztett arra, hogy itt nem beszélni és udvariaskodni kellene, hanem cselekedni. Letelepедtek a kerek asztal köré. Róza néni egy kis édes házi likórt kínálgatott körbe, hozzá aprósüteményt. Iszogattak, eszegettek, gondolkoztak.

– Nagyon finom ez a vaníliás – udvariaskodott Bodor Dorottya. – Hogy tetszik csinálni?

De mielőtt Róza néni közölte volna az aprósütemény részletes receptjét, Dávid bácsi közbeszólt:

– Értesíteni kellene a rendőrséget.

– És ha az emberrablók ezt rossz néven veszik? – kérdezte Kocsonyás néni.

– Mi az, hogy rossz néven veszik? – kapta fel a fejét Pirók mama, és Bodorka rögtön felkiáltott:

– Arra tetszik gondolni, hogy Lajcsikát...? – És a torkára tette a kezét, ami nem azt jelenti, hogy sálát kötnek Lajcsika nyakába.

– De Dorottya, kérem – súgta Kocsonyás néni –, akasztott ember házában ne beszéljünk kötélről!

– Jaj nekem! – jajdult fel Lajcsika mamája, aki mindent hallott. – Drága kicsi fiam!

Ez a sikoly ismét a tettek mezejére csábította a társaságot. Az elegáns Bodorka bekapott egy újabb süteményt, és leöblítette likórral.

– Még annak idején, amikor 1930 táján Amerikában elrabolták a Lindbergh bébit, olvastam az újságban... – kezdte Dávid bácsi, de hogy mit olvasott, azt senki sem tudhatta meg, mert belépett a felnőttek réme, Orsika, és kinyitotta azt a pici piros száját.

– Az összes süteményt meg tetszenek enni, vagy tetszenek hagyni nekünk is? – kérdezte udvarias hangon, nehogy megsértsen valakit, ami tökéletesen sikerült neki. Mármint a jelenlevőket megsérteni.

– Orsikám – hüppögte a mamája –, Lajcsit elrabolták. A szomszédjaink vannak olyan kedvesek, és segítenek megkeresni.

Orsika nyelt egyet.

– Itt, a szobában rabolták el, azért tetszenek itt keresni? – kérdezte óvatosan, mert látta, hogy Róza néni szeme vészesen villog a szoba félhomályában.

– Igaza van a gyereknek – ugrott fel Kocsonyás bácsi –, nincs más megoldás, szólni kell a rendőrségnek. Tessék csak ideadni azt a levelet, majd én telefonálok.

– Teljesen érthetetlen – mondta Dávid bácsi, és falábalával kikopogott ő is.

– Az utcán biztosan nem rabolták el, azt észrevettük volna – szólt vissza Kocsonyás néni, kezében a földes répával.

– Ezek a gyerekek! – sápítozott Bodorka. – Mindig valami baj van velük. Mindig rosszkodnak!

Alighogy kiejtette az utolsó szót, a kis Pirók Bence széles ívben lepisilte azt a gyönyörű, Amerikából kapott selyemruhát, amelyen tenyérynyi virágok vártak már régóta a megöntözésre. Lett is nagy sikoltozás és menekülés a szobából! Elöl Bodorka locsolás után, nyomában Pirók mama bocsánatért esedezve, akinek ölében a gyermek joggal bőgött, hogy a szükségét sem végezheti el nyugodtan. A sírásban Orsika következett, aki kapott egy rejtett csípést Róza nénitől, és így lett teljes a zsvajgás Bodorkával, Bencével, Lajcsi mamájával és Orsikával, amit néhány perc múlva betetőzött a megérkező rendőrautók szirénázása.

Információk a regényről:

<https://nograd.hu/olvastad/674-gyerekrablas-a-palank-utcaban>

Megrendelhető itt:

<https://mora.hu/konyv/gyerekrablas-a-palank-utcaban-apa-gyere-vissza>

GYERÜNK HAZA!

A két angol gyereket, Esztert és Robertet, magyar mamájuk szülőfalujába küldték nyaralni egy hónapra a szüleik...

AZ ÉBREDÉS

Amikor Robert hajnali négy órakor felriadt a kakas kukorékolására, Eszter ágya már üres volt. Az első percben azonban a fiú észre sem vette, hogy a húga eltűnt. Azzal volt elfoglalva, hogy megátkozta a kakast, és válogatott kínhalált képzelt számára a nyársra szurkálástól az elevenen való elégetésig.

Robert jól nevelt, okos és szófogadó tizenkét éves angol fiú volt. Csak a képzeletében vált időnként hideg gyilkossá, aki egyetlen karate-mozdulattal küldte

túlvilágra az ellenségeit. Most például ezt a kakast ütötte volna le – Dzsúú! Dzsúú! Astalavista! –, mert legédesebb álmából keltette fel már megint.

Harmadik napja éltek Eszterrel Kokason, ebben a világvégi magyar faluban, a rokonaiknál. Harmadik napja, hogy hajnalban ez a tarajos ébresztőóra kelti fel a kukorékolásával. Hát nem lehet ezt az állatot kikapcsolni?!

Bezzeg a londoni pihe-puha ágyikójában Robert ilyenkor, vakáció idején kilenc-tíz óráig is aludhatna. De hol van London? És hol az az ágy?

Mindenről Robert és Eszter szülei, Éva meg Tony tehettek. Ők akarták, hogy a gyerekeik Magyarországon nyaraljanak. Azt kérdezed, miért akarták?

Éva harmincnyolc esztendővel ezelőtt egy kedves kis magyar faluban, Kokason született. Kicsi is, szegény is volt ez a falucska, de Éva úgy emlékezett vissza a gyerekkorára, mint élete legcsodálatosabb időszakára. Így van ezzel a legtöbb felnőtt ember. Még azok is szeretettel emlékeznek életük első éveire, akik számára ezek az évek nem voltak annyira gyönyörűségesek. Az idő mindent megszépít. Vagy majdnem mindent.

Éva gyakran mesélt esténként Robertnek és Eszternek a kis nádfedeles házikóról, ahol a szüleivel meg a testvéreivel élt. Mesélt a kecskéről, amelyik mindig öklélőzni akart, a lóról, amelyik a szekeret húzta, és a gyümölcsfákról, amikre fel lehetett mászni, és amikről le lehetett esni. A történetek főszereplője persze általában Bundás kutya volt, a kis Évike legjobb barátja. Az elbeszélésekben varázslatossá szépült a nyáron poros, ősszel sáros, tehéntrágyás utca, a télen mellig érő hó, amely miatt nem lehetett kimenni a házból, s megszépültek a petróleumlámpás esték. Villany ugyanis akkor még nem volt a faluban. Gyertyával meg petróleumlámpával világítottak.

„Akkor tévé se volt” – mondta Eszter, mert vágott az esze, mint a borotva. Éva könnyekkel a szemében mesélt arról, hogy mikor az édesapja kukoricát morzsol, a csutkából ólat épített, amelyben a letört csutkavégek voltak a kismalacok, és beszélt a meleget árasztó kemencéről is, amelyben édesanyja a kenyeret sütötte.

Eszter bámult. Nem tudta, hogy a nagymama pék volt. Éva megmagyarázta, hogy a nagymama nem pék volt, csak annak idején az asszonyok még otthon sütötték a kenyeret. „Mért nem vettek a boltban?” – kérdezte Eszter. „Mert nem volt bolt” – mondta Éva. „És szupermarket?” – kérdezte Eszter, mert vágott az esze, mint a borotva.

Éva mesélt az alacsony ajtóról, amelynek felső fájába a városi vendégek mindig beverték a fejüket, mesélt a fateknőről, amelyben a testvéreivel fürdött, s mesélt

az iskoláról, ami négy kilométerre volt, a másik faluban, és ahova gyalog kellett menniük hóban, sárban.

Történeteiben mesebeli anyókévá változtak a falusi nénikék, bátor katonákká a férfiak, és örökké játszó pajtásokká a gyerekek.

Nos, hát Éva és Tony ebbe a csodálatos faluba küldte el Robertet és Esztert, Éva mamájának a testvéréhez, Erzsike *nénjéhez*, hogy a gyerekeknek legyen egy fantasztikusan emlékezetes nyara. Mit mondjunk? Az lett.

A NAGY TERV

Amikor először mondta be a rádió és a televízió, hogy mennyi jutalmat kapnak a nyomravezetők, Jóska szomszédnak zseniális ötlete támadt. Ő és Sanyi bácsi biztosan megtalálnák a gyerekeket, és akkor megkapnák a zsozsót.

– Csak nem képezed, hogy a pénz miatt keresném meg a gyerekeket?! – csattant fel Sanyi bácsi. – Én fizetnék inkább, ha valaki visszahozná őket, ember! – És még a szeme is könnybe lábadt, ahogy az ismeretlenben kószáló kis csemetékre gondolt.

– Aztán miből gondolod, hogy megtalálnátok őket? – kérdezte Erzsike néni.

Ismerte a szomszédját, nem nézte ki belőle, hogy értelmes ötletei támadnak, de ahogy a szólás tartja: vak tyúk is talál szemet.

– Miből, Erzsike néni? – vigyorgott Jóska szomszéd, mint macska a tejre. – Abból, hogy mi ismerjük a legjobban a lovat meg a kutyát. Meg a gyerekeket is. Hiszen azokról a zsaruknak még egy rendes fotójuk sincs!...

Sanyi bácsi bólogatott. Néha ritka hatökör tud lenni ez a Jóska, de most fején találta a szöget. Tényleg nincsen az országban még egy ember, aki annyira tudná, hogyan néz ki a Sári ló, a Bobi kutya, meg a két gyerek, mint ők.

– Na, és merre indulnátok el? – kérdezte Erzsike néni gyanakodva. Látszott, hogy hinni szeretne a szomszédnak, de nem hisz. – Hiába ismeritek őket, ha ti északra mentek, ők meg délre!

Jóska úgy csippentett a szemével, mint aki nagyon sokat tud.

– Hova akarnak menni a gyerekek?

– Naná, hogy Londonba! – mondta Sanyi bá.

– És merre van az a London? – kérdezte megint a nagy mindentudó.

– Hát nyugatra egyenest – mondta Sanyi bá.

– Akkor a két kölyök csak a négyes, vagy a hármas úton indulhatott el Buda-

pest felé. Semmi más dolgunk nincs, mint a Trabanttal fel alá furikázni a két autóúton, míg meg nem találjuk őket. Az autó mégiscsak gyorsabb, mint a ló!

Erzsike néni meg Sanyi bácsi elméláztak a hallottakon, aztán Sanyi bácsi az asztalra csapott.

– Most az egyszer igazad lehet, Józsi! Adja Isten! Reggel indulunk.

Erzsike néni a fejét csóválta.

– Két tűt a szénakazalban könnyebb megtalálni. Ahhoz elég nagy ez az ország, hogy két gyerek eltűnjön benne... Aztán meg most már a határon is úgy mehetnek át az emberek, mint a nyulak. Az útlevelet se kériktőlünk, mióta beleléptünk az Euróba.

De Sanyi bácsi csak legyintett.

– Asszonybeszéd! Hol tartanánk, ha én mindig rád hallgattam volna?

– Hát nem itt! – mondta Erzsike néni csípősen.

Sanyi bácsi rögtön lakatot tett a szájára, mert olyan még nem volt, hogy a feleségével folytatott vitában ő győzzön. Vannak ilyen férjek egynehányan.

– Felírom a nevüket, mert úgyse tudjátok kimondani – mondta Erzsike néni, és írta: – Eszter és Robert Bowling.

– Bowling? – bámult Józsi egészen őszintén, mert a gyerekek vezetéknévét eddig nem ismerte.

– Aha! – bólíntott Sanyi bá. – Tudod, ez az a játék, amelyben a golyókkal bábukat kell leütni.

– Az a teke! Így hívják őket? – pislogott Józsi. – Teke Eszter meg Robert?

Sanyi bácsi majd bevizelt, úgy röhögött.

Ha a hülyeségnek múzeuma lenne, ezt a Józsit ott mindenképpen ki kellene állítani.

ANGOL HIMNUSZ A HORTOBÁGYON

A nézők tapsoltak. A csikósbojtárnak felöltöztetett gyerekek, a fehér ló és a fiú mögött álló vörös hajú kislány a magyar zászlóval látványnak is szép volt.

A hangstúdióban ülő fiú a haját tépte. Fogalma se volt, ki ez két gyerek, s milyen zenét kellene bejátszania.

Aztán Robert egy könnyed térdmozdulattal elindította Sári lovat, Eszter pedig csengő, éles hangján belekezdett az angol himnuszba. Sári ló életében először hallhatta ezt a dalt, s egyébként sem volt egy muzikális állat, de az ének ritmu-

sára, és Robert ritmikus lábmozdulataira úgy rakosgatta a lábát, mintha ütemet számolna.

A nézőtérén először olyan csend lett, mint egy barlang mélyén. Az emberek nem hittek a fülüknek. Egy csikósbojtnárnak öltöztetett kislány olyan tökéletes angolsággal énekelt a himnuszt, mintha Londonban született volna. És különösen lenyűgözte őket a magyar zászló meg a brit himnusz szimbolikus párosítása. „Igen – gondolták – ebben a gyönyörű látványban egyesül Európa, ahogy összeforrnak különböző nemzetek lobogói és himnuszai.” Robert nem egészen erre gondolt, amikor angol zászló híján felragadta a magyart, de végül is a világon mindenki azt gondol, amit akar. Hát nem?

Az angolok turisták felpattantak, és bekapcsolódtak az énekbe. Erre a többi nemzet fiai, lányai is felálltak, ahogyan az egy himnusz megszólalásakor illik, s aki tudta, énekelt, hogy az isten, óvja meg a királynőt.

A produkció végén felzúgott a taps, és alig akart abbamaradni.

A kék inges, kötényes férfi, aki a produkció előtt birkagulyással vendégelte meg a két gyereket, szívből gratulált a sikerükhöz, bár nem értette, miért nem válaszolnak a kérdéseire, miért öltöznek olyan gyorsan át, s miért lovagolnak máris tovább szó nélkül. A kék inges ugyanis nem vette észre, hogy a közeli hirdetőoszlopra a lovasbemutató alatt egy fehér plakátot ragasztottak, amelyen két fénykép és egy rövid szöveg volt látható valamiféle elveszett angol gyerekekről meg egy fehér lóról...

Információk a regényről:

<https://nogradi.hu/olvastad/670-gyerunk-haza>

Megrendelhető innen:

<https://mora.hu/konyv/gyerunk-haza-szokes-magyarorszagon-at>

A MI KINIZSINK

Zeréndvár polgármestere, Garai Nándor a fertőzésre hivatkozva össze akarja gyűjteni a város gyerekeinek kedvenc állatait. Senki sem mer szembe szállni vele. Mátyás Attila, a tizenéves feltaláló zseni azt állítja, ő fel tudna támasztani bárkit, akiről eleget tudunk, és aki segíthetne rajtuk...

KI MENTHETI MEG AZ ÁLLATAINKAT?

Domi felkiáltott.

- Akkor most támasszunk fel valakit! De gyorsan!
- Én is arra gondoltam – mondta Attila.
- Valakit, aki segít rajtunk! – csillant fel Gézuka szeme.

– Mi volna – nézett körbe Bí, azaz Bea –, ha doktor Doolittlet éleszténénk újjá? Ő ért az állatok nyelvéen!

– Arra gondolsz, hogy akkor Garaival is tudna beszélni? – vigyorgott Domi, de Attila legyintése elsöpörte az alkalomhoz nem illő röhögőkörust.

– Csak olyan személyről lehet szó, aki élt.

Röpködtek az ötletek.

– Élesszük fel Julius Ceasart! – mondta Domi. – Nagyobb, mint Garai, mert császár, és azt csinál nálunk, amit akar, mert külföldi.

– Majom! – mondta Bí megvetően. – Hogy beszélénék vele? Ő nem tud magyarul, mi meg nem tudunk olaszul.

– Latinul – helyesbített Gézuka. – Julius Ceasar latinul beszél. Ezt azért tudhatnád!

– Mért? – kapta fel a vizet Bí. – Latinul tudunk?

Gézuka felemelte a kezét.

– Nekem több ötletem is van...

– Sejtettük! – szúrt egyet Bí, hogy elégtételt vegyen a „latinért”.

– Csak egy személyről lehet szó – mondta Attila. – Többre most nincs idő.

– Kár! A márciusi ifjakra gondoltam – motyogta Gézuka. – Róluk legalább tudunk valamit.

– A nagyikámról, aki öt éve halt meg Kiskundorozsmán, még többet tudok – mondta Domi. – Ha a nagyfi feltámad, és a húsklopfolóval úgy megveri a Garait, mint a papát verte, ha részegen jött haza, a Garainak annyi!

– Gyerekek! – csillant fel Bí szeme. – Megvan! Élesszük fel a legnagyobb állatvédőt: Gerald Durrellt!

– Normális vagy? – bámult a kislányra Gézuka. – Hiszen Durrell még él!”

– Tényleg? – fittyedt le Bea szája. – Kár! Olyan jól fel lehetett volna támasztani. Minden könyvét olvastam.

– Kinizsi – mondta ekkor Dénes, és a trikójára mutatott, ahol a zeréndvári sportegyesület neve díszelgett. – Kinizsi! Erős, okos, bátor, magyar. És biztosan szerette az állatokat. Lovaskatona volt.

A gyerekek úgy nézték a Zeréndvári Kinizsi feliratot, mint egy varázsigét.

– Olvastam róla egy regényt – mondta Bí. – Batai József írta.

– Nem Batai, hanem Tatay, és nem József, hanem Sándor – mondta Gézuka. – A többi stimmel.

– Ki szavaz Kinizsire? – állt fel Attila, és felemelte a kezét.

1* Gerald Durrell a könyv első kiadása (2004) idején még élt.

Négy kar nyúlt a magasba. Csak Domi nem jelentkezett.

– Te kire szavazol? – kérdezte Gézuka.

– Én maradok Julius Ceasarnál – dünnyögte a kisebbik Mátyás fiú. – Legfeljebb megtanulok latinul.

Aztán együtt röhögött a többiekkel. Mindannyian tudták, hogy Dominak anynyi nyelvérzéke van csupán, amennyi a gulyásleves és a dobostorta megkülönböztetéséhez szükséges.

KINIZSI BEMUTATKOZIK

Kinizsi magára vállalta a neki kiosztott szerepet, tehát azt, hogy ő a Mátyás anyuka testvére, a Mátyás fiúk nagybácsija, aki tanyán él. A gyerekek megnyugodhattak. Nem kellett volna.

– Jóestét kívánok! – köszöntötte halkán Hollóné az ismeretlen férfit, és kezet nyújtott. – Holló Gáspárné!

Kinizsi óvatosan a női tenyerbe pillantott, hogy mi van benne, aztán mikor Domi, mintegy véletlenül, meglökte a könyökét, feleszmélt, és óvatosan kezet nyújtott maga is. A középkorban olyan nem létezett, hogy egy asszony kézfogásra nyújtson kezet. Mit értek akkor a nők? Még a király cselédei között sem volt női személy, egy sem.

– Az én nevem Kinizsi Pál – mondta a hadvezér, mert bizony a gyerekek elfelejtették megbeszélni, hogy talán a nevét is meg kellene változtatnia, ha már tanyasi bácsit faragtak belőle. Most már mindegy.

– Nem is tudtam, hogy a mamátokat Kinizsinek hívták! – nézett a Mátyás fiúkra Hollóné.

– Mi sem – morogta halkán Domi.

– Szép név – mondta az asszony a hadvezérnek. – Így hívták a nagy törökverőt. Jöjjön beljebb, Kinizsi úr!

Kinizsi kihúzta magát, és Attilára mosolygott. Hiszen őt itten ismerik! Úgy nevezte ez az asszony, mint Hunyadi Jánost! A törökverő!

Szép asszony! Csinos asszony! Okos asszony!

Kinizsi bement a konyhába, letottyant az asztalfőn a székre, ledobta magáról az elszakadt zakót, aztán széles mosollyal körülnézett.

– De szépen laknak itt, asszonyság! Mennyi ügyes edény! Mennyi tányér! Nagy úrnak főz, ugye! És a kemence? Hol van? Vagy valami tűzhely...

Hollóné hálás örömmel elmosolyodott.

– Kedves, hogy így dicséri a konyhámát, de hogy úrnak főznék...? Ugyan! Csak magunknak itt a gázon. Gondolom, megéhezett az úton. Megkínálhatom?

– Ennék ám! – kurjantott a vitéz. – Időtlen idők óta nem ettem semmit! – És kacagott. Észre sem vette, hogy a gyerekek sápadtan álldogálnak körülötte, felkészülve minden várhatóan *váratlan* eseményre.

– Na, kis szolgálím! – szólította meg őket Kinizsi. – Ti nem esztek? Üljetek csak le oda a földre, s várjatok türelemmel. Majd én adok nektek a tából...

– Mért ülnének a földre? – tette le az edényt az asztal közepére Hollóné. – De furcsa maga, Kinizsi úr! Van itt hely az asztalnál!

– Ahol én eszem...! – emelte fel Kinizsi a hangját, de Gézuka rémült szemébe nézve gyorsan el is hallgatott. Eszébe villant, hogy hátha más ma már a módi. Talán urakkal még idegen gyermekek is egy asztalhoz ülhetnek! Köhintett néhányat, és jóakaratóan böffentett. Jobb lesz, ha hallgat.

– Köszönjük, mi nem eszünk – mondta Attila –, mennünk is kell mindjárt... – De mozdulatlanul, s Kinizsit közrefogva a gyerekek ott maradtak.

– Tessék, vegyen! – mondta Hollóné, és leemelte a fedőt. Az edényben töltött káposzta gőzölgött.

– Kezet mosnék! – mondta Kinizsi, és két kezét a gyerekek felé nyújtotta. Gézuka meg Domi már ugrott is. Hozta a lavórt a vízzel meg a törülközővel. Mintha az lenne manapság a legtermészetesebb, hogy az asztalhoz viszik a kézmosó vizet, mint ötszáz éve.

– A Pali bácsi ilyen vicces – vigyorgott Domi. – Olyan furcsa kívánságai vannak, hogy az na! Anyukám néha haragszik is, ha rájön a hoppáré!

– Nem csodálom – mondta Hollóné, és furcsálkodva figyelte, amint a férfi a kezét beletörölte az ingébe. „Hiába! – gondolta. – A tanyasi élet nem illemre nevel!”

DOMI ELMAGYARÁZZA A TELEVÍZIÓ MŰKÖDÉSÉT

Kinizsi törökülésben ült a tévé előtt a szőnyegen és nézte az óvodások műsorát. Nagyobb csoda volt ez a számára, mint az ő újjászületése. Bár Domi, a főokos, már elmagyarázta neki, hogy amit lát az nem Isten szeme, és nem levágott fejű emberek beszélnek a képernyőn, ahogy a nagy hadvezér gondolta.

– Tessék ide figyelni! – hadonászott a fiú. – Ezt valahol lefilmezik... Na, jó! Ezt nem tetszik érteni. Másképp mondom. Valahol játszanak ezek a gyerekek. Arról

mozgóképet készítenek kamerával... Kamera... Az egy képrögzítő szerkezet. Kép. Ezt a szót tetszik ismerni, nem?

– Ne üvölts, fiam! – mondta Kinizsi. – Attól nem fogom jobban érteni.

– Aztán azt a képet – folytatta az ifjabbik Mátyás csemete – elküldik ide a levegőn át...

Kinizsi kipillantott az ablakon.

– Hol van? Nem látom.

– Hűha! – mondta Domi. – Na, tessék ide figyelni! Most zseniális leszek. Amikor Pali bácsi hadvezér volt...

Kinizsi szeme felcsillant.

– ...és ágyúval rálövetett egy várra, akkor a várbeliek esetleg nem is látták az ágyúkat...

– Mért nem?

– Hát mondjuk azért, mert... Mert Pali bácsi olyan *baromi* ravasz volt, hogy elrejtette a fák közé...

Kinizsi megrántotta a vállát. Éppenséggel el is rejthette volna! De minek? Domi folytatta a szemléltető oktatást.

– No most: löni tetszett, és a golyó berepült a várba. Ugyanilyen a televíziózás. Valahol kilövik a képet, az belerepül a készülékbe, és mi látjuk!

Domi boldogan hátradőlt, hogy ilyen fantasztikus leleményességgel sikerült Kinizsinek elmagyaráznia ezt a számára is alig érthető technikai csodát. De Kinizsin látszott, hogy nincs egészen meggyőzve. Gyanakodva nézte a képernyőt, és a füléhez tette a kezét.

– Most mi a baj? – kérdezte Domi. – Nem voltam baromi világos?

– De, igen – bólogatott Kinizsi –, az voltál. Csak nem hallom az ágyú dörrenését.

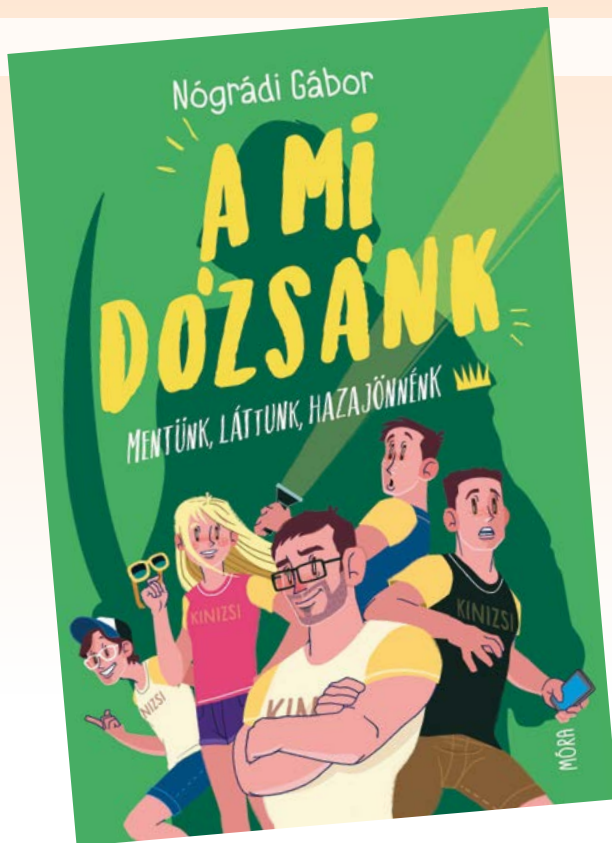
A többiek fetrengtek a röhögéstől. A magyarázkodásnak mindenesetre volt annyi haszna, hogy Kinizsi már nem félt a televíziótól. Sőt, akkorákat nevetett az óvodások műsorán, hogy a gyerekeknek ki kellett vonulniuk a konyhába beszélgetni.

Információk a regényről:

<https://nogradi.hu/index.php?r=26&c=665>

Megrendelhető innen:

<https://mora.hu/konyv/a-mi-kinizsink-reszkess-garai>

A MI DÓZSÁNK

Garai Nándort, Zeréndvár hatalmaskodó polgármesterét, mint A mi Kinizsünk című könyvben történt, ismét móresre kellene tanítania valakinek. De kinek? Kinizsi Pált hiába várja Sipaki tanár úr és a gyerekek. A Fekete Sereg vezére nem akar Zeréndváron újra megjelenni. Szép volt, jó volt, de elég volt egyszer.

DOMI ESZTELEN ÖTLETE

- Megvan! - kiáltott Domi és megragadta a bátyja karját. - Megvan a megoldás!

Attila már éppen elrántotta volna a karját, mert azt hitte, az öccse baromkodik, mint mindig, de Domi hangja megállította. Egészen normális volt. Legalábbis a szokásos, idióta hangvételehez képest.

- Figyelj, Atti! Ha Kinizsit ide tudtad hozni, ahol mi élünk, akkor engem is oda tudnál küldeni, ahol ő élt, ugye?

Attila nemhogy megszólalni nem tudott, de levegőt sem kapott a meghökkenéstől, pedig elég bőven volt körülötte.

Sipeki tanár úr segítette ki.

- Megörültél, Máttyás Domokos?

- Lehet, Béla bá', hogy megörültem - nézett Sipire Domi. - De nem Béla bá' mondta, hogy néha az örültek jobban látják az igazságot, mint a normálisok? Meg azt is tetszett mondani, hogy a költőket gyakran kinevették. A verseik miatt örültek tartották őket. Soroljam? Petőfi... Petőfi... mindegy! Sokan. Aztán szobrot állítottak nekik, ha meghaltak. És utcát meg sulikat neveztek el róluk. Miért? Mert kiderült, hogy mégiscsak nekik volt igazuk. Úgyhogy, mondjuk, én is örült költő vagyok, és kész.

Attilának végre megjött a hangja:

- Te? Te költő? Te nem vagy költő! Még egyetlen verset sem írtál!

- Mért? - grimaszolt Domi. - Te azt hiszed, csak az a költő, aki verset ír?

Sipeki bólogatott, és morgott.

- Ebben van valami. Nem is vagy te olyan eszement, Domikám...!

- Na, ugye! - ragyogott fel a fiú arca.

- ... mint amilyennek látszol! - fejezte be a tanár úr a mondatot.

Domi ezek után kifejtette normálisan örült költői ötletét:

- Attila elküld engem Kinizsihez, én pedig meggyőzőm Pali bá'-t, hogy el kell jönnie megint Zeréndvárra. Ismertek. Engem nem lehet lerázni. Olyan vagyok, mint a kullancs, csak méreg nélkül. Majd azt mondom neki, hogy jöttem segíteni a törökverésben. Aztán szépen beadagolom, hogy cserébe pattanjon át hozzánk egy kicsit, és verje szét a Garai fejét. Egy nap, két nap... No problem!

Sipeki nagyot sóhajtott.

- No problem! Ismerek egy idegorvost Nyíregyházán. Szuper szakember. Fél év alatt kigyógyított a rögeszméjéből egy *Napóleont*. Pedig szegény már elindult gyalog, hogy elfoglalja Moszkvát. Kisvárdánál érték utol.

- Értem, Béla bá' - vigyorgott Domi. - Hülyének tart, de nincs igaza. Mi bajom történhet?

- Semmi - mondta Attila. - Csak karóba húznak, lefejeznek, felnégyelnek, ami számomra előnyös, mert a te tortaadagodat is én ehetem meg a születésnapokon.

Ezen persze a társaság röhögcsélni kezdett.

Kivéve Dénest.

- Szerintem, az ötlet nem is olyan lökött - mondta a csapat legerősebb tagja. - Az, hogy Domi egyedül menjen a tizennegyedik századba, az butaság...

- Tizenötödik! - mondta Gézuka.

- Tizenötödik, mindegy - legyintett Dénes. - Szóval az, hogy egyedül menjen, az butaság! De az hogy *ketten* átugorjunk Kinizsihez, segítsünk neki, amit lehet, és aztán idehívjuk *ketten*, abban benne vagyok.

- Hárman - mondta Bea.

- Négyen - mondta Gézuka.

- Na, *most* van totál vége az idióta álmodozásaitoknak, gyermekeim! - vicso-rogta Sipeki tanár úr kissé dühösen. - Mit képzeltek? Ide-oda fognak a magyar-rok vándorolni, hogy itt meg ott kijavítsák a történelmet, ahol kilyukadt, meg elveszett, meg felfordult, meg elbaltázódott? Megállítjuk a tatárokat, kiverjük a törököket, legyőzzük a labancokat? Hát még mi kéne, ha vóna? Senki nem repül sehova, hacsak nem rúgatom ki az iskolából dupla lábbal a dilinyós ötlete miatt! - És szúrósan Domira nézett.

De a fiú nagy barna szemében nem látszott félelem. Sőt, derűsen csillogott.

- Bocsi, Béla bá', de azt tetszik gondolni, hogy ha Kinizsitől nem csinál-nám össze magam ott, ahol karót dugdosnak az emberbe, akkor Béla bá'-tól félek?

Sipeki elvörösödött, és a keze ökölbe szorult.

- Na, kisfiam, te most szemtelen vagy! Nem félsz, hogy apád félévi fizetése rámegegy a fogpótlásodra, ha szájon kaplak?

- Nem, Béla bá' - mosolygott Domi -, nem félek, mert apám szerint, Béla bá' még senkit sem pofozott meg, pedig már elmúlt negyven éves. Nem hiszem, hogy most fogja elkezdni.

- Vigyázz, kisfiam - csikorgatta a fogát a tanár -, vigyázz, mit mondasz, mert a barátság addig tart, amíg nincs vége.

- Ebben van valami - villogott kópésan Domi szeme. - De én szívből szeretem Béla bá'-t, és tisztetem, meg becsülöm is. Néha jobban, mint a fateromat. Úgy-hogy melegen ajánlom: ne törölje ki a magáról lementett király-képet az egyik legértelmesebb diákja vinyójából! Oké?

Sipi pislogott, és nyelt néhányat. Száznegyven lóerővel turbózta az agyát, de momentán nem jutottak eszébe megfelelő szavak a válaszadásra. Pedig az otthoni értelmező szótárában őrzött vagy negyvenezer magyar kifejezést, ha nem többet.

Nem is válaszolt Dominak.

Csak annyit mondott acélszigorú arccal, hogy:

- Az időutazást felejtésétek el! Megtiltom!

A tanár úr úgy csinált, mintha nem tudná, hogy a tiltás egy kamasz számára olyan, mint benzinnel oltogatni a tábortűzet.

ANGYALI SZÓZAT AZ ŐSANYÁHOZ

A kalandozó kis csapat egy középkori faluba érkezik 1514-ben, ahol egy asszony a halott fiára ismer Domiban. Sejthető, hogy Domi az asszony leszármazottja, ezért hasonlít annyira az elhunyt gyereke.

Az ima végeztével az asszony ismét Domira emelte könnyes tekintetét. Némán nézte, nézte, de a szeméből sugárzott a kérdés: „Hogy kerültél ide kisfi-am? Hogyan lehetsz itt élőn, elevenen, ha meghaltál? Hiszen tudom, hogy meghaltál! A kezembe tartottalak, magam temettelek. És mi ez a gönc rajtad?”

Domi kínosan vigyorgott. Mint tudjuk, semmi sem volt, ami őt zavarba hozta volna a szekrényugrás közbeni szellentésen kívül, de még azt is kimagyarázta valahogy. Most azonban csak pislogott. Hol a „mamájára”, hol a többi jobbágy várakozó, áhítatos arcára, hol meg a tanárára.

Sipeki bólintott. Domi értette.

- Igen, édesanyám, igen! - próbált ő is egy lassúbb folyású, szenteskedő középkori hangot megütni, amit a tanár úr aznap zengzeteiből koppintott. - Én vagyok én. Én vagyok a fiad. A Mathias... Toth.

Mondjuk, ezt a „Toth”-ot szívesen kihagyta volna. Vajon apa mit fog szólni ahhoz, hogy ők tót, azaz szlovák származásúak, nem ősmagyarok?

- Visszajöttem tehozzád megnézni, jól vagy-e... édesanyám. Visszajöttem a mennyek országából mostan egy kicsit a többi *angyalokkal*...

És a többiekre nézett.

Gézuka meg Bea mélán bámulták. Ezt a szelíd hangú, simulékonyan érzelmes Domokost nem ismerték. Mondjuk, Domi sem.

Dénes felmutatta a hüvelykujját, hogy: szuper!

András, a keresztes ijedten, és tétován térdelt a falusiak között. Most már valóban nem tudta, hogy feltámadt szentekkel, angyalokkal vonul Temesvár felé, vagy éneklő és fénylő dobozokkal bűvészkedő szemfényvesztőkkel.

- Visszajövék, *visszajövének* mind...- folytatta Domi, bár nem volt benne biztos, hogy ez a ragozás beleillik az ómagyar nyelvbe. - De csak vacsorára! - tette hozzá gyorsan. - Ha van valami kaja... Meg egy éjszakára, mondjuk.

Sipi bólintott. „Eddig oké, de most már abbahagyhatod.”

A pap szeme a *vacsora* szóra elkerekedett.

- Hogyan...? Hiszen az angyalok nem esznek!

Domi Sipire pislantott. A tanár elhúzta a száját: ez igaz.

- Ez igaz - mondta Domi -, jól tudod pap atyám. Ötös. Az angyalok nem esznek. Ha angyalbőrben vannak odafönn! De mikor emberalakban jönnek-mennek, lovagolnak egész nap, mint mi, akkor ugyanúgy megéheznek, mint a normális fajta ember. És ugyanúgy csinálnak mindent. Most például nekem... van egy kis dolgom. - És a papra nézett. - Egy kisdolgom! - mondta nyomatékosan, de látta, hogy az Úr szolgája nem fogja fel az angyali kívánságot.

Vajon hogy mondják ómagyarul, hogy pisilni kell?

Domi az asszonyhoz fordult:

- Mondd meg nekem, kérlek szépen, anyám édes anyám, hol itt a vécé-mel-lék helyiség-árnyékszék-illemhely-klotyó? Mert eddig csak úgy az erdőn, mezőn pis-pis... Érted, nem?

KI AZ OKOS BOLOND?

A kicsi ember, a törpe udvari bolond csak Domitól búcsúzott.

- Remélem, nem jössz vissza - mondta neki.

- Annyi pénze a királynak sincs, amennyiért én ide visszajönnék.

- Csak nem engem utáltál meg ennyire?

- Nem. A halált utálom, ami folyton itt van körülöttem.

- Körülöttem tán nincs?

- Van. Csak nem ilyen közel.

- Aha! - mondta a kis ember. - Ilyen okos bolonddal, mint te vagy, még nem találkoztam. Mi a titkod?

- Nagyon egyszerű: kimondom, amit gondolok.

- Azt én is kimondom, mert bolondként kimondhatom.

- Csakhogy nem elég kimondani. Gondolkodni is kell, hogy legyen mit kimondani.

A MI DÓZSÁNK (részletek)

Az ifjú püspök egy kilenc év körüli izmos fiúcskát adott a csapat mellé, hogy a birtokhatárig elkísérje őket.

- Hogy hívnak? - kérdezte Sipeki már kint, az úton.
- Dobó István! - mondta a gyerek, és Gézuka majdnem lefordult a nyeregből.

Információk a regényről:

<https://nogradi.hu/menu/kozepso/1090-a-mi-dozsank-mentunk-lattunk-hazajonnenk>

Megrendelhető innen:

<https://mora.hu/konyv/a-mi-dozsank-mentunk-lattunk-hazajonnenk>

PETEPITE (részletek)

AZ ÁTVÁLTOZÁS REGGELÉN

Egy derűs májusi reggelen a tizenegy és fél éves Pete Péter lába beleütközött az ágy végébe, amikor ki akarta nyújtani. „Mi a manó? – nyögött fura, mély hangon. – Éjszaka rövidebb lett az ágyam? Biztosan álmodom.” – És megpróbálta ismét kinyújtóztatni elszibbadt virgácsait. Csakhogy megint beletaposott a dívány végébe. Méghozzá úgy, hogy ki sem nyújtotta teljesen a lábát!...

Szokott efféle rosszakat álmodni. Lépni akar, de béna, repülni akar, de nem tud, meg ilyesmi. Tuti, hogy most is csak egy rossz álom tartja a lábát görcsösen behajlítva, gondolta, és megnyugodott. Aztán, ahogy álmában máskor is szokta, összeszedte minden erejét, és egyszerre lökte ki lábát a végtelen felé, hogy repüljön, repüljön fent az égen...

Nem kellett volna. Hatás, ellenhatás ugye! Fizika. A lendülettől úgy elrúgta magát a heverő végétől, hogy a másik oldalon, az ágydeszkába vágta a feje búbját.

„Aúú!” – pattant fel Péter szemhéja a váratlan fájdalomtól, majd le is csukódott rögtön, olyan erős volt az ablakon beömlő fény.

Hát mégsem alszik? Az lehetetlen!...

Lassan, óvatosan újra kinyitotta a szemét.

Ébren volt, és nem értette mi történik vele.

Két éve kapta az ágyát. Eddig mindig kényelmesen elfért benne. Hogy lehet az, hogy most behajlított lábbal is kicsi?

Lepillantott az ágy végébe.

Ijedtében elszorult a torka.

A takaró alól két hatalmas lábfej feszült a deszkának.

Két óriási felnőtt lábfej. Két csúnya, szőrös láb.

Vagyis... Tulajdonképpen nem is volt az a lábfej olyan igen-nagyon hatalmas. Legfeljebb az ő harmincnégyes tapancaihoz képest.

Igen, az a láb ott az ágy végében legalább akkora, mint az apjáé: negyvenhárom és feles.

Péter figyelte a két idegen lábat, és nyelt egy nagyot.

„Mi a tézta ez, Pite? – kérdezte magától, mert az apja (meg a mamája is, míg élt) Pitének becézte Pétert babakora óta. – Ez egy buta vicc? Talán apa mászott be az ágyamba hajnalban óvatosan, és kirakta a lábát, hogy a frászt hozza rám? Nem... Nem hiszem...”

Hát nem is így történt!

APA ISKOLÁBA, PITE DOLGOZNI MEGY

Pete hirtelen az apjára nézett.

– Hogyhogy holnap be fogsz menni a tévébe dolgozni? Te? Így? Mint én? Mint gyerek?

– Ki fog bemenni? Én nem fogok bemenni. Te fogsz bemenni!

– Én? – hörrent fel felnőtt férfihangján Pite. – A tévébe?! Minek?

– Felnőtt akartál lenni, nem? – ugrott fel Ádám és Pite csenevész lábain fel-alá szaladgált a szobában. – Most felnőtt vagy!... Bemégy a munkahelyedre!... Dolgozol, pénzt keresel, eltartod a családot, fizeted a számlákat, bevásárolsz, főzöl!... Hamarabb kellett volna gondolkozni, kisfiam!

– Csak nekem kellett volna gondolkozni édesapám? – kapta fel a hangját Pite. – És te? És te? Te foglaltad el a... a helyemet!... Az az én fejem, az én lábam, az én karom!... Add vissza!... És te talán elmegy az iskolába tanulni? Felelni meg dolgozatot írni?

– Tehetek mást? – kérdezte Ádám.

Pite nyelt egyet.

– Te...?! Te igazán be akarsz menni a suliba?

– Mit csináljak?! Én most hatodikos gyerek vagyok. Nekem iskolába kell járni. Kötelező.

– Apa! De hát nem is tudod, mit tanulunk! Egyest fogsz nekem kapni! – kiabálta Pite.

– Nyugi kisfiam, nyugi! Tudok annyit, mint te. Én már kijártam az általánost. És nem is voltam olyan rossz tanuló.

– De most nem is ugyanabból a könyvből tanulunk.

– Nem számít. Ugyanazt tanuljátok. Most szépen megmutatod, hogy melyik tantárgyból hol tartotok, és én holnapra átnézem.

– Apa! – emelte fel az ujját fenyegetően Pite. – Ha le fogod rontani a jegyeimet, akkor te leszel a hibás! Év végén ne engem szidj! – De az apja csak nevetett.

– Én? Én fogom lerontani a te jegyeidet? Inkább azon izgulj, hogy ne csinálj valami észvesztő hülyeséget a tévében, mert akkor engem úgy kirúgnak, hogy a lábam sem éri a földet! És akkor nem tudom, miből élünk meg.

Pite megint piszkálni kezdte a fülét.

– Azt se tudom, mit kell a tövöben dolgozni!

Ádám leültette Petyát a kis székre, ő a fotelbe ült, és elkezdett mesélni a munkájáról. A munkájáról meg a munkatársairól, és mesélt a vörös hajú Annamáriáról is, aki nagyon csinos meg okos nő, csak vigyázni kell vele.

– Miért? – kérdezte Pite, bár sejtette, hogy valami szerelmesség van a dologban.

– Legyél hozzá kedves – mondta Ádám és pislogott –, de ha például azt mondja, hogy... szóval, hogy menj fel hozzá vacsorázni, akkor ne menj fel!

– Miért ne menjek fel? – kérdezte Pite.

LEGYÉL A FELESÉGÜNK!

Amikor Kata téován leült az asztalhoz, doktor Pete felállt, és ünnepélyesen így szólt:

– Én és Pite... vagyis a kisfiam, Péter... tehát mi ketten szeretnénk megkérni a kezdet Kata... Kérlek, legyél a feleségünk!...

Pite persze erre elvihogta magát, Ádám pedig zavartan legyintett.

– Vagy mit is mondok!... Nekem legyél a feleségem, Pitének meg a mamája....

Katának még a szája is nyitva maradt, úgy bámult a doktor úrra. Ez tréfa?... Mert ha az, akkor nagyon idétlen! Aztán Pitére nézett. A gyerek vörös volt, de vigyorogva bólogatott. Ez nem vicc!... Az asszony elsírta magát. Nem sejthette soha senki, hogy ő nem csak Petyát szereti, hanem ezt a mogorva, komor férfit is, akit dr. Pete Ádámnak hívnak... És most a legtitkosabb álma ilyen váratlanul teljesült!... Ezért zokogott boldogan, a gyereket magához ölelve, miközben Ádám átkarolva tartotta mindkettőjüket.

Információk a regényről:

<https://nogradi.hu/index.php?r=26&c=680>

Megrendelhető innen:

<https://mora.hu/konyv/petepite-az-apu-en-vagyok>

AZ ANYU ÉN VAGYOK

MEGHÖKKENTETT, DE TETSZETT

Amikor kinyitottam a szememet, a Tata arcát pillantottam meg először. Mellettem állt és rám mosolygott.

– Helló, Mesikém! Hogy vagy?
– Jól – mondtam, mert tényleg jól voltam, bár egy kicsit be voltam rekedve. Úgy látszik megfáztam itt a fekvésben. Olyan mély volt a hangom, mint az anyué.

A Tatának könnyes lett a szeme. Nem értettem. Mi a baj? Vagy örül?

Átnéztem anyu ágyára, és hirtelen nem kaptam levegőt.

Az ágyon!... A takarón!... Hogy is mondjam?...

AZ ÁGYON ÉN VOLTAM!

Én!... Igen, én: Tibaj Emese.

Csak kapkodtam levegő után, hörögtem, és néztem magamat.

Egy pillanatra nagyon szörnyűséges volt. Mint a horrorfilmek, amiket én nem nézhetek meg, csak ha anyu nincs itthon.

Hogy lehetek ott, amikor itt vagyok?

– Szia – mondta az a Mesi az ágyon az én vékony hangomon. Úgy összeresztetem, mint amikor az a dilinyós Szeley Kristóf kiugrik az osztályterem ajtaja mögül, hogy rám ijesszen.

– Ne ijedj meg! – mondta gyorsan az a Mesi, aki nem én voltam. – Anyu vagyok! Az anyukád.

– Tudom – mondtam anya mély hangján, és már tényleg tudtam.

Csak éppen nem bírtam elképzelni.

Néztük egymást. Már nem voltak rajtunk a drótok, meg a cső. Biztosan a Tata vette le, mikor még aludtunk. Nem tudtam mennyi idő telt el azóta... Azóta, hogy én voltam Mesi.

– Hány óra van? – kérdeztem.

– Fél tizenegy – hallottam a Tata hangját.

Néztem magamat a másik ágyon. Vagyis... szóval anyát. Milyen kicsi és sovány vagyok! A karom, a lábam!... Érdekes! A tükörben sokkal magasabbnak meg izmosabbnak látszom. Én nem lehetek ilyen kis gebe!...

Vagy most csak azért látom magam ilyennek, mert... megnőttem? Hát persze!...

Óvatosan visszafordítottam a fejemet és lepislantottam magamra.

Akkor láttam meg azt a két labdát.

Azt hiszem felsikoltottam a rémülettől, mert a Tata rögtön mellém ült az egyik oldalamra, anyu-Mesi meg felpattant az ágyáról és leült a másik oldalamra.

Úristen! – bámultam lefelé. – Nekem két nagy mellem van! De hogy lehetnek ekkorák?

– Mesi! – szólt rám a Tata. – Te most az anyu testében vagy. Hiszen tudod.

– Mesikém – mondta az anyu-Mesi. – Akarod, hogy most azonnal visszacsérelődjünk?

Ettől aztán rögtön magamhoz tértem.

Dehogyan akarom!

MINDENKI FELELNI AKAR

A nyolcadikosok üvöltöztek, meg dobálóztak, amikor bementem a második órára. Anyu mondta, hogy nagyon rosszak lesznek, mert mindjárt itt az év vége, de még annál is rosszabbak voltak. És amikor odamentem a tanári asztalhoz, akkor mind vigyorogva néztek, de főleg a fiúk.

Ezek így szokták bámulni az anyut? Sose mondta.

Letettem a naplót az asztalra és leültem. Tudtam, hogy figyelnek, meg dobálóznak, és fitorognak, de nem néztem fel. Kinyitottam a naplót és úgy csináltam, mintha keresgélne benne valakit.

– Tanárnő, kérem!

Az a vörös hajú fiú szólt, aki mindig kint van a meccsünkön, és nagyon szurkol. „Hajrá őzikek! Most már győzni kék!” – szokta kiabálni ő is.

A nevét nem tudtam.

– Tanárnő, kérem, lehet még javítani? – kérdezte, mire a kopasz Laci felröhögött hátul.

– Mi van Botos? Akarsz egy karót búcsúzóul?

– Csöndet kérek! – mondtam, mert a tanárok így szokták. A naplóban pedig gyorsan megkerestem a fiú nevét. Botos Andor. Két kettese, és egy hármasa volt. Ez tényleg ciki. Az anyu éppen neki adott ilyen rossz jegyeket?

– Ha javítani akarsz, tessék! – mondtam és vártam.

Tudtam, hogy a világháborút ismétlik, csak már nem tudtam, hogy melyiket. Anyu azt mondta, írassak egy kis dolgozatot, és az legyen címe: A világháború okai. Azzal eltelik az óra. És majd ő kijavítja a dolgozatokat. De nem mertem a világháborút kérdezni a vörös hajú fiútól, mert féltem, hogy annyit tud róla, amennyit én. Vagyis semmit.

Hallgattunk. Hátul röhögcséltek.

– Van valami kedvenc témád? – kérdeztem végül, mert Vera néni, az oszifőnők, aki irodalmat is tanít, egyszer ezt a címet adta a házi dolgozatnak: Mi a kedvenc témád? És nekem több is volt.

– A foci! Az a kedvenc témája – süvöltött a kopasz Lacó, és most már tényleg dühös lettem.

– Te csak hallgass ott hátul, kopasz! – mondtam. – Inkább fizess ki a szendvicset, amit pénteken a büféből loptál.

A gyerekeknek még a szája is nyitva maradt. El nem tudta képzelni, honnan tudom, hogy lopott, amikor ezt még a többiek se látták, olyan ügyesen csinálta. Az

eszébe sem juthatott, hogy egy kislány a könyöke magasságából mindent látott, és hogy az a kislány én vagyok.

A többiek tapsolni és ujjongani kezdtek.

– Mi van kopasz? Lebuktál, Laca! Honnan tudta, tanárnő?

– Csendet kérek! – mondtam, és Botosra néztem. – Tehát a kedvenc témád a foci?

A vörös hajú fiú szeme felcsillant.

– Igen!

– Akkor felelj fociból – mondtam és az osztályban hirtelen csend lett. Úgy láttam, nem hiszik el, hogy valaki fociból felelhet töriórán.

Mért ne? Az is tanulni kell. Meg annak is van történelme biztosan...

Aztán még jobban leesett az álluk, amikor Botos lelkesen elmesélte, hogy hogyan kellene a magyar válogatottnak focizni, ha egyszer világ bajnok akar lenni. Sokan bekiabáltak, mert nem értettek vele egyet, és én is vitatkoztam, de végül ötöst adtam neki, mert nagyon sokat tudott. Úgy értem: a fociról.

Mikor a többiek látták, hogy tényleg beírok egy ötöst, először felhorkantak, hogy: húúúú! Azt a...! Utána pedig mind kiabálni kezdtek, hogy ők is felelni akarnak.

ANYU, A KÉT BALLÁBAS

Rögtön megláttam anyut, mikor Dénes tanár úrral a csapatunk kifutott az öltözőből. Nem lehetett eltéveszteni. Az én mocskos tornacipőm fehéren ragyogott (hogy csinálta?!), a zokniját pontosan egyforma magasságúra hajtogatta, a pólója frissen volt vasalva és egy selyemkendő takarta a nyakát.

– Nézzétek! – kiáltott fel Olga és összezsapta a kezét. – Mesi a legcsinosabb.

– Érdekes! – mondta apu is büszkén. – Általában annyit se törődik az öltözködésével, mint egy fiú, most meg kész divathölgy.

– Talán azt hiszi, hogy divatbemutató lesz, nem meccs – szurkáltam egyet, mert dühített, hogy apu itt kritizálgat, és vissza se vághatnak.

– Nem vagy te egy kicsit tüskés? – kérdezte apu, de mosolygott.

A meccs elkezdődött. Sajnos az történt, amire számítani lehetett. Nincsenek csodák, ahogy a Tata szokta mondani. Anyu menekült a labda elől. Ha odagurították neki és senki sem állt a közelébe, akkor esetleg hajlandó volt belerúgni, aztán vagy eltalálta, vagy a füvet rúgta arrébb, de ha egy kicsit magasabban jött a foci, akkor felkapta a kezét, mint a kezdő csajok, és úgy háritott. Három szabadrúgást ítélték meg miatta öt perc alatt. Az egész nézőtér kiabált.

– Mit csinálsz Emese?... Ez nem kézilabda!... Nézzétek már a Tibajt!... Ez elfelejtett focizni, apám!... Félsz a labdától? Tőlem féljél!...

És így tovább, és így tovább. Égett az arcom.

Apu persze csak pislogott.

– Nem értem – hajtogatta –, nem értem. A Mesi jól focizik... Én már láttam... Kitűnően cselez, passzol, kapura lő; a lányok között a legügyesebb... Mi van vele?

Mit mondhattam volna? Hogy kikérem magamnak, mert ez a két ballábas nem Mesi, hanem anyu?

Én is kiabálni kezdtem.

– Fuss előre! Jön a labda! Ne kézzel fogd! Lődd kapura! Mit csinálsz?

Ordítóztam volna tovább is, de Ricsi megrángatta a nadrágomat. Akkor vettem észre, hogy mindenki engem néz, a történelemtanárt, aki utasításokat üvölt a pályára a lányának. Úgyhogy inkább leültem.

Aztán bekaptuk az első gólt.

Anyu rúgta. Pontosabban nem rúgta, mert a labda a popsinkról pattant be a hálónkba, miközben jóanyám kitárt karral Zsóka elé állt. Azt hiszem, ezt nevezik anyai ösztönnek. Meg akarta védeni egy veszélyesen beívelt labdától Zsókát, aki még nálam is vékonyabb, nyeszlett kislány. A probléma csak az, hogy ő a kapusunk.

Apu már megszólalni sem tudott, csak a karját lengette tehetetlenül, mintha fel akarna szállni.

Gyökgyula is a fejét ingatta.

– Ugye megmondtam – morogta. – Ilyen a női foci.

És az egész nézősereg azt kiabálta, hogy:

– Emese, Emese! Nem jól áll a szeme se! Emese, Emese! Nem jól áll a szeme se!

Csak tudnám melyik hülye találta ki ezt a rigmust! Sztéverném, az tuti!

Szörnyű érzés volt így hallani a nevemet. Engem még soha nem csúfoltak a focipályán az iskolatársaim.

Láttam, anyu is szinte könnyezik. Ha nem haragszom rá annyira, biztosan megsajnálom.

Információk a regényről:

<https://nogradi.hu/menu/kozepso/679-az-anyu-en-vagyok>

Megrendelhető itt:

<https://mora.hu/konyv/az-anyu-en-vagyok-a-petepite-parja>

A BÁTÝÁM ZSENI

GERI FELTALÁLJA A TOLMÁCSPROGRAMOT

És akkor eljött az a nap.

Az a nap, amikor a halk és nyugodt Geri, akit még az öccse sem tudott kihozni a szobrából, hirtelen felordított és kirohant a szobájából.

„Nagyi! Nagyi! Anyu! Apu! Nagyi!...” – kiabálta és végigszáguldott a lakáson. Berohant a konyhába, az étkezőbe, a hallba, az apja műtermébe, a szülei hálófülkéjébe és a nagymama kis szobájába.

De senki nem volt otthon, csak Tom.

Tom a szobájában, fején fülhallgatóval a Dezodóra című folytatásos brazil tévésorozat százötvenhetedik részén izgult éppen, amikor azt érezte, hogy egy kéz felemeli a szőnyegről, és elindul vele kifelé. A gyerek annyira meglepődött, ami-

kor felnézett és meglátta a bátyja eddig ismeretlen földöntúli vigyorgását, hogy még üvölteni is elfelejtett a dühtől. A füléről persze leesett a fülhallgató, és így sohasem tudta meg, hogy Dezodóra hozzámegy-e a korbácsos Raul Degeneróhoz, vagy megvárja szerelmét, Lopezt, aki társa és barátja, Diegó mellett, a hosszú és éles *mandzsettával* vágja a cukornádat egy fegyenctelepen, bár tökre ártatlan.

Miközben Gergő úgy vonszolta maga után az öccsét, mint Róbert Gida Micimackót a lépcsőn, Tom csak arra gondolhatott, hogy bekövetkezett, amit megjósolt: a testvére megőrült.

„Engedj el, te barom!” – hörögte néhány lépés után óvatosan, amikor megjött a hangja, de Gergő nem válaszolt. Csak boldogan rálihegett az öccsére, mint szerelmes pitbull egy japán pincsi, majd berántotta a szobájába, és lenyomta a forgószekre a komputer elé.

Tom már megszólalni sem mert. Eszébe jutott a *Zombik az esküvőn* című film, amit Kacorral megnéztek. Abban a filmben vigyorgott így egy rohadt arcú valakire, mielőtt megkóstolta.

„Mondj valamit! – gördítette Gergő az öccsét az asztalhoz közelebb. – Vagy kérdezz!” – És leütött néhány billentyűt.

Tom nyelt egy nagyot, hogy a félelem gombóca lecsússzon a torkán, és a monitorra nézett. A képernyőn egyetlen szó állt hatalmas betűkkel: BÁBELEND.

„Bábelend? Ez mit jelent?” – kérdezte, mire a hangszóróból az ő hangján valaki azt mondta: „Bábelend? What does it mean?”

Miután Tom már két éve tanult angolul, körülbelül megértette, hogy a program lefordította a mondatát szó szerint.

„Jézus! Ez nem igaz...” – pislogott a bátyjára, mire a hangszóróból ismét az ő hangja hallatszott: „Jesus! This is not true...”

„Mit szólsz? Mit szólsz!” – kiabálta Gergő és kikapcsolta a programot. De Tom csak bámult és pislogott.

„Megcsinálta! – gondolta. – Megcsinálta! A bátyám zseni!”

SHAKESPEARE-T SOHA!

Bella tanárnő – angolóra ide vagy oda – persze nem tudott leszállni a tolmács-program témájáról.

„Én nem értek az ilyen komputeres ügyekhez – sétált fel-alá a padok között, miközben fejfájdító levendulaillatot árasztott, mintha rádőlt volna egy hordó

kölni –, de az biztos, hogy a tolmácsprogram egy butaság. A nyelvek olyan bonyolult szerkezetűek, hogy gépek sohasem tudják átvenni az emberektől a fordítás munkáját.”

Persze megint Kacor volt az, aki nem bírt nyugton ülni a fenekén.

„Tanárnő, kérem, ha a Molina Gergely mégis feltalálta a tolmácsgépet, akkor nem lesz több angolóra?”

A tanárnő agyvize persze rögtön úgy felforrt, hogy tojást lehetett volna benne főzni.

„Ilyen elmeficam csak a te fejedben születik meg, kisfiam! – visította. – Éppen most mondtam, hogy az emberi fordítást egyik nyelvről a másikra sohasem helyettesítheti gép. Egy robotot meg lehet esetleg tanítani arra, hogy köszönjön: Jó napot! Jó reggelt! Vagy arra, hogy megmondja, milyen az idő. De Shakespeare-t sohasem fogja tudni lefordítani!”

„Bocsánat, tanárnő – nyújtogatta a kezét megint Kacor –, de egy lexikonban olvastam, hogy százötven éve egy nagy francia tudós azt mondta, a repülőgép ötlete butaság, mert a vas nehezebb a levegőnél, és ezért nem emelkedhet fel.”

„Mit akarsz mondani ezzel, kisfiam?” – hörgött a tanárnő, és egyik kezével elegánsan megragadta a másikat, hogy a remegés ne látszon.

„Hát csak azt... – húzogatta a vállát Kacor –, hogy az egyik tudós néha olyan dolgokat talál fel, amit egy másik el se tud képzelni...”

„Azt akarod mondani – remegett a tanárnő szája –, hogy én hülye vagyok? Hogy én nem tudom elképzelni a technika fejlődését? – És már sikoltott, mint villamos a kanyarban. – Azt akarod mondani, hogy fel lehet találni egy olyan fordítógépet, ami lefordítja Shakespeare-t?!”

Kacor ide-oda pislogott, de megszólalni már nem mert.

„Molina! – pördült Tom elé a tanárnő. – A bátyád találmánya, az a fantasztikus tolmácsprogram, ha létezik egyáltalán, le tudná fordítani Shakespeare-t?”

„Nem tudom, tanárnő. – vonogatta a vállát Tom. – Nem tudom.”

„Mit nem tudsz, Molina?”

„Hát hogy ki az a Seggszpir.”

Bella tanárnőt a mentők vijjogva szállították be a kórházba, mert sírógörcsöt kapott, és csak annyit tudott mondani, hogy: Shakespeare-t nem! Shakespeare-t nem! Az orvos teljes idegkimerültséget állapított meg, ami a pedagógusok esetében olyan természetes foglalkozási betegség, mint a pincéreknél a hátfájás meg a lúdtalp. Úgy-hogy a tanárnő aznap este már haza is mehetett. Mindenesetre két napig pihennie kellett, nyugtatókat szedett, és eltöltötték Shakespeare-től meg a hatodik bétől.

KONRÁD OTTÓ ÉS DON CAMORATO

Ottó a család fejének, leendő apósának elmondta, hogy szeretne hazamenni néhány napra a szüleihez és a testvéreihez Lengyelországba, hogy személyesen elmondhassa nekik is ezt a nagy döntését. Mert a család az ő számára is szent. A lengyelek ugyanolyan családszeretők, mint az olaszok. És ő régi lengyel nemesi családból származik. Nem sértheti meg azzal az édesapját, az édesanyját, és a testvéreit, akiket ő a világon a legjobban szeret, hogy csak telefonon tájékoztatja őket házassági szándékáról. Ez nem azt jelenti, hogy engedélyt kér a családjától, mert amit egy lengyel férfi eldönt, az el van döntve, csupán a szülők iránti tisztelet jele a személyes bejelentés.

Don Alfredo Camorato szeme könnyes lett, amikor végighallgatta Ottót. Fellállt és megölelte leendő vejét, ami a tökéletes egyetértés jele volt. Ugyanakkor azt javasolta Ottónak, hogy Carlát is vigye magával Varsóba, akit így rögtön be tud mutatni a családjának.

Ottó kézcsoókkal köszönte meg Don Alfredonak ezt a fantasztikus lehetőséget. Bevallotta, hogy bármennyire szerette volna, ha a menyasszonya vele megy, ezt nem is merte kérni. Úgy gondolta, Don Alfredo nem engedi el ilyen messzire legdrágább kincsét...

Ezen a érzékenységen Don Alfredo még jobban meghatódott, és ismét megölelte leendő vejét, majd visszahuppant a székébe.

Ekkor Ottó azzal a kéréssel fordult a Camorato család fejéhez, hogy pilanatnyi pénzszavara miatt, segítse ki őt az utazás és az otthon tartózkodás költségeivel. Ezen kívül még egy kisebb összeggel is, hogy némi ajándékkal lephesse meg a családtagjait. A szülein kívül két bátyja, valamint három húga van, s Carlával együtt szégyenben maradnának, ha üres kézzel állítanának be a szülői házba.

Don Alfredo tökéletesen egyetértett Ottóval és azonnal kiállított neki egy csekket tízezer dollárról, valamint megrendeltette a két repülőjegyet Varsóba a másnap esti gépre.

/.../

Az utolsó pontosvesszőig igaz történet elbeszélője, vagyis az író, talán nem árul el nagy titkot, ha közli, hogy New Yorkban másnap Konrád Ottó nem ment a menyasszonyáért, Carláért, hogy a repülőtérre vigye. A Camorato család Ottót telefonon sem tudta elérni, és a szélhámós természetesen nem volt a varsói gépen sem.

A BÁTÝÁM ZSENI (részletek)

Carla Camorato ezt a fordulatot is sikítózással vette tudomásul. Bár ez a hang nem hasonlított az előző napi örömsikolyokhoz. Inkább Shakespeare Lady Macbethjének örülési jelenetét idézte, amelyet Gergő programjával még nem lehet lefordítani, mint tudjuk.

Amikor a vőlegény eltűnése kiderült, Don Alfredo a fogadószobájába hívta fiait, rokonait, testőreit azaz a Családot. Egyetlen atyai kérése volt: akárhol is tartózkodik Konrád Ottó, keressék meg, és hozzák el neki ajándékba egy kis fekete műanyag zsákban piros szalaggal átkötve a fejét.

Információk a regényről:

<https://nogradi.hu/index.php?r=20&c=682>

Megrendelhető itt:

<https://mora.hu/konyv/a-batyam-zseni-tom-es-geri-i>

AZ ÖCSÉM ZSENI

Ha egy iskolatársunkat utáljuk, de nagy bajba kerül, segítenénk rajta?

OTTÓ A KUKAVÁNDOR

A Camorato család maffiakapcsolatai jobban behálózták a földet, mint az Internet. Ehhez képest Konrád Ottó hihetetlenül hosszú ideig tudott bujkálni Bolíviában. Csak három nappal a megérkezése után csaptak le rá a maffia emberei Don Alfredo megbízásából.

A Keresztapa egy picit haragudott Ottóra. Ottó ugyanis nem csak őt verte át, ami udvariatlanság, hanem a lányát, a széle-hossza egy Carlát is, akinek házasságot ígért, majd elrepült a magyar fővárosba.

A Budapesten pórul járt csaló gépe reggel kilenc órakor szállt le Bolívia fővárosában, La Pazban. Kellemes idő volt: negyven fok árnyékban. A háziasszonyoknak az ötperces tojáshoz csak három percre kellett kitenni a napra, hogy kemény legyen.

Amikor Ottó kilépett a repülőtér üvegfalú csarnokából a napfényre, és kitörölte szeméből a félliternyi verítéket, észrevett két tömzsi, tarka szoknyás fekete kislányt.

Az autósor mellett vártak valakire.

Különösnek tetszett, hogy a lányok kicsit nagyobb baseballütőre támaszkodtak, mint amilyen magasak ők maguk voltak.

Ráadásul az egyik kislánynak csak egy melle volt, a másik lecsúszott a hasára. Ez már Ottónak is feltűnt.

Villámgyors észjárásával azonnal felfogta, hogy a két kislány feltételezhetően két négernek maszkírozott indián törpe bérgyilkos. Még az is bekattant a magyar világjárónak, hogy ezek vele akarnak baseballozni. Kedvelte ezt a sportot, de nem úgy, hogy ő a labda.

Gyorsan vesegörcsöt produkált, és a repülőtér alkalmazottai mentővel egy kórházba vitették.

A doktor tragikusan súlyosnak találta az esetét.

Azonnal fel akarta nyitni Ottót a nyakától a köldökéig ovális alakban, mint egy szardíniás konzervet, hogy biztosan megtalálja a baj okát.

Már a doki kezében volt a borotvaéles szike, amikor Ottó kikéredzkedett a vécére. Egy perc múlva kimászott a klotyó szűk ablakán, majd leereszkedett az esőcsatornán.

Ettől kezdve kukásedényből kukásedénybe lopózva próbált kijutni a városból. Az volt a terve, hogy valamelyik indiánrezervátumban felveszi a Rövid Nyíl vagy a Hosszú Toll nevet. Talán így végleg kitörölheti magát a Camorata család és barátai nevű keresőprogramból.

Szerencsére a kukásedényekbe annyi ételmaradékot szórtak, hogy étkezési gondjai nem voltak. Sőt, nagyon vitamindús táplálkozásra adódott lehetősége. Zöldség- és gyümölcsdarabok, burgonya és kukoricaköreték borították be időnként a fejét. Egy döglött macskát is bedobtak rá, de az nyers volt.

Ottónak csak a tisztálkodási lehetőségeiben akadt némi hiányosság. Ezen bukkant le. Két szemétszállító fickónak feltűnt, hogy az egyik kuka *deci-belekkel* bűdösebb, mint az átlagos szemetes edények szoktak lenni. Belenéztek.

Ottó néhány óra múlva a fertőtlenített, leforrasztott és levegőztetéshez kilyukasztott kukásedényben megérkezett a New-Yorki Kennedy repülőtérre, mint gyorsposta. A száját leragasztották, a testét szivacsba csavarták és összekötözték, nehogy megüsse magát, amikor ki-bedobálják a rakodómunkások.

A két Camorato fivér, Vico és Paolo személyesen vették át az Élő állat! feliratú küldeményt. A kukát, a Camorató család feje, Don Alfrédo jelenlétében nyitották ki, majd az edény tartalmát kiborították a szőnyegre.

A magyar világjáró első pillantásra nem látszott túl derűsnek, de húsvéti kötözött sonkának elment. Vico levette Ottó szájáról a ragtapaszt, Paolo pedig a sonka tarkójára szorította a pisztolya csövét. Ezután Don Alfredo megkérdezte Ottótól, hogy netán van-e esetleg olyan szándéka, miszerint el akarja venni feleségül a lányát, Carlát.

Ottó tulajdonképpen Carlának köszönhette az életét. A lány búskomorságba esett, amikor meghallotta, hogy Ottó Budapestről is eltűnt. Attól a pillanattól kezdve egyetlen perc szünet nélkül bolognai spagettit evett milánói makarónival. Don Alfredo tudta, hogy az öngyilkosságnak ezt a sajátos olasz módját csak az Ottóval való házasság akadályozhatja meg. Ezért tette fel a fenti kérdést a kötözött sonkának álcázott vőlegényjelöltnek.

Ottó egy egész másodpercig gondolkodott a válaszon.

A SZAVAK TITKOS JELENTÉSE

Eszter azon a pénteken véletlenül éppen Tom előtt sietett ki az iskola kapuján.

Máskor Tom mindig hamarabb eltűnt, mert gyorsabban elkészült a pakolással, és Brúnóval vagy Emuval indult hazafelé.

Most Eszter is gyors volt. Még Maját is otthagya, pedig ők együtt szoktak hazaindulni.

– Hova rohansz? – szólta a barátnője után Maja, de Eszter csak annyit mondott:

– Dolgom van. – És már kint is volt a folyosón, az udvaron, s aztán Tamást megelőzve kisietett az utcára.

Ott azonban véletlenül éppen Tom lába előtt kinyílt a táskája, és szinte minden kiborult a járdára.

Micsoda véletlenek vannak! Az ember nem is gondolná.

Tom persze rögtön leguggolt és segítette összeszedni a lány füzetait, tollait, és egyéb csecsebecsét. Úgymint két csatot, egy kabalamacit, kulcsokat a kulcstartóval, emlékkönyvet, szagos radírt, és egy fél szendvicset fóliába csomagolva.

– Kösz – mondta Eszter. – Úgy látszik elfelejtettem bekapcsolni a táskát a nagy rohanásban. Te sietsz?

Tom lassan felemelte a fejét és Eszterre nézett. Tom agya jobb fordítóprogrammal rendelkezett, mint a bátyja tolmácsgépe, amely csak magyarról angolra vagy németre tudott fordítani. Tom agya érzelmekre és gondolatokra fordított mindent, amit hallott, s ami fordításra érdemes volt. Az efféle kérdésekkel, hogy „te sietsz?” a legkevésbé sem azt akarja a kérdező megtudni, hogy valóban *sietsz-e*. Ez az egyszerű kérdés inkább azt akarja megtudni, hogy „ráérsz-e beszélgetni velem?”. Netán: „Elkísérsz?” Esetleg még azt is, hogy „én is tetszem neked?”. Ezen kívül még rengeteg mindent kérdezhetünk azzal a kérdéssel, hogy „te sietsz?”, aminek elmesélésére egy élet néha elég, de egy regény kevés.

– Nem sietek – mondta Tom, és a mellette álló Brúnóra és Emura pillantott.

– Na, csá! – mondta Brúnó, mert rögtön megértette a pillantást. – Nekem mennem kell. Gyere, Emu!

– Én ráérek – mondta Emu.

Brúnó szelíden megfogta kis barátja karját.

– Dehogyan érsz rá, Emu! – mondta, és jelentőségteljes hangsúllyal még hozzátette: – Hát tudod!... Minket várnak!...

– Ja, tényleg! – fogta fel végre a helyzet meg a szavak jelentését a kis ájulós. – Akkor nem érek rá, bocs! – mondta Tomnak, és Brúnóval elindult.

– Néha nem értelek – hangzott a távolodó Brúnó halk korholása. – Hogy lehet egy kitűnő tanuló ilyen süket az életben?

Látszott, hogy Emu megrántja a vállát, és még hallatszott, hogy sértődötten csak annyit mond:

– Nem az életből vagyok kitűnő!

Tom felemelte Eszter táskáját.

– Elkísérlek – mondta.

Nem kérdezte, mondta.

– Kösz!

Ezt pedig Eszter mondta.

És elindultak.

Információk a regényről:

<https://nogradi.hu/index.php?r=20&c=681>

Megrendelhető innen:

<https://mora.hu/konyv/az-ocsem-zseni-tom-es-geri-2>

A NAGYIKÁM ZSENI

Miután Gergő nevű unokáját elrabolják, a Nagyiról kiderül, hogy lánykorában, Sellő néven titkosügynök és a harcművészet mestere volt. Ha a Nagy másik unokája, Tom, nem ütné bele az orrát mindenbe, és nem akarna okosabb lenni a nagyanyjánál, nem is volna semmi baj. Vagy éppen akkor lenne baj?

MIT KÖVETETT EL A GYANÚSÍTOTT?

Tom a rendőrség hányadék-zöldre festett folyosójának egyik padján várakozott.

Nagy az egyik párnázott ajtajú irodába sétált be a negyven év körüli szürke kabátos nyomozóval, aki kijött a parkba Geri elhagyott motorját megnézni.

Tom padjának másik végén gyászfeketébe öltözött kommandós ült vastag, láncsal bélelt bőrszíjjal a kezében. A bőrszík végén kibújó acélláncot egy bilincshez erősítették. A bilincs egy fehér inges férfi kezén csillant fel a neon fényében. A bilincsről vastag lánc vezetett az úriember derekához, és a fekete-bordó mintázatú nyakkendő takarásában két gomb között eltűnt az ing alatt.

A kommandós nyakig húzott fekete álarcából csak a szeme látszott ki. Mindenki megijedt volna tőle, Tomot kivéve, aki csak az év végi bizonyítványától félt, de attól se nagyon.

- Gyilkos? - kérdezte Tom az álarcostól, hogy valamivel elüsse az időt, és a fehér ingesre bólintott.

A kommandós lassan Tom felé fordította a fejét. Azt mondják, a királykobra meg tudja bénítani az áldozatát a tekintetével. Ez a trükk a kommandósnak is bejött máskor.

A bilincses férfi Tomra mosolygott, és picit megmozdította a fejét.

„Nem vagyok gyilkos” - jelezte a gesztus.

- Betörő vagy? - érdeklődött Tom udvariasan most már a megbilincselthez fordulva, mert látta, hogy a kommandós nem egy beszédes alkat.

A bilincses még jobban mosolygott, és megint „nemet” intett a feje.

- Kibarkóházom - javasolta Tom, és már fel is tette az első kérdést: - Pénzzel kapcsolatos?

„Igen!” - pislantott a megbilincselte.

- Bankkal?

- „Igen.”

- Rablással?

- „Nem.”

- Pénz, bank, nem rablás - foglalta össze Tom, és folytatta volna a kérdezősködést, ha a kommandós nem sziszeg bele a játékba:

- Elhallgatunk! Igen?! Gyanúsítottal nem beszélünk!

- Mi? - kapta fel a fejét Tom. - Csak gyanúsított? Akkor mér' van bilincsenben? Lehet, hogy nem is ő a tettes.

- Befogjuk a szánk'?! - vicsorgott a kommandós, és megremegett az ajka.

- Szánkát, bocs! - mondta Tom. - A főnévi tárgyas ragot a magyar ember kiteszi.

A lánc megcsörrent. A fekete álarcos keze megremegett.

A kommandósok élete nehéz.

Az életveszély állandó, és némelyiknek felesége is van, plusz gyereke, anyósa stb. No, és mindezek után még bármikor felbukkanhat egy Molina Tamás az erőterében ...! Csoda, ha korán nyugdíjazzák őket?

Tom összevonta a szemöldökét. Így jelezte a megbilincseltnak, hogy ez a fejte-tőig fekete harisnyába bújtatott *józi*: izomagy.

A megbilincsel elhúzta a száját: „Nekem monddod?!”

Tom vágott egy „Mit tehetünk?” pofát, amire a gyanúsított nagyot sóhajtott „és ő van szabadlábon!” üzenettel.

Aztán az egyik ajtó mögül kijött egy szemüveges nő, és a kommandós bevezette a fehér inges, nyakkendőös férfit az irodába.

- Bocs! - szólt Tom a szemüveges hölgy után. - Segíts már! Annyit kitaláltam, hogy a hapi bankkal meg pénzzel csinált valamit, és nem bankrabló. De akkor micsoda?

- Bankelnök - mondta a nő, és követte a kommandóst.

- Ó! - kiáltott Tom a becsukódó ajtó felé. - Kitaláltam volna, ha még...!

„Ha még két kérdést feltehetek” - akarta mondani.

TOMIKA SZEMTELEN

Tom beszélni akart a nagymamájával.

De a nagy szobájának mindig nyitott ajtaja most zárva volt.

- Hahó nagy! Alszol? - kiáltott be a kulcslyukon Tom.

- Szervusz kisunokám! - szólt ki az idős hölgy a zárt ajtó mögül. - Nálatok nem szokás köszönni?

- Nem. Sajnos nem tanított meg a nagyanyám. Azt kérdeztem: alszol?

- Normális vagy, Tomika? Beüvöltesz, hogy alszom-e? És ha tényleg aludtam volna?

- Szóval nem alszol.

- Ezt a kreatív gyereket! Hogy találtad ki?

- Ne, cikizz nagy! Ne cikizz! Gondolj arra, hogy én foglak eltartani, ha meg-öregszel.

- Isten ments!

- Be van zárva az ajtód.

- Tudom. Én zártam be.

- Nem szoktad bezárni.

- Most szokom.
 - Beszélni akarok veled.
 - Majd holnap.
 - Jó, akkor elmondom anyuénak meg mindenkinek a varázsszót.
 - Milyen varázsszót?
 - Azt, hogy: Sellő! Meg a többi a titkos ügynök-előéletedről.
- Kis szünet után hallatszott, ahogy a kulcs megfordul a zárban.
Tom várt egy pillanatot, aztán kinyitotta az ajtót.
A nagymamája már a kedvenc fotelében ült.
- Már megint zsaroltál kisunokám. Az akasztófán fogod végezni.
 - Mondtam, nagy, hogy ne reménykedj! A halálbüntetést eltörölték.
 - Nem mindenütt, Tomika! Nem mindenütt!

A PALACSINTASÜTŐ IS FEGYVER, HA NINCS MÁS

Kintről valami zaj hallatszik.

Rózsaszín a kalaposra pillant.

- *Megnézem* - mondja aztán és kimegy.

A nagy a kalaposhoz fordul.

- *Bocsánat, elvehetem a serpenyőmet?* - kérdezi udvariasan.

- *Minek?* - morog a maffiózó. - *Többet nem lesz rá szüksége.*

- *Emlék* - mondja a nagy zavart mosollyal, mint idős nénikék, akiknek egy képeslap, egy kavics, vagy egy serpenyő beindítja a nosztalgia gépezetét.

- *Oké, nyanya! Vigye!* - int fejével a kalapos. - *Bár ahova maga menni fog, ott nem sütnék palacsintát.*

A nagy vidám, virágos ruhájában a serpenyőért nyúl. Keskeny kezének vékony bőrén átüt az erek kék rajzolata, mint a térképeken a patakok, folyók kanyargása. Hogyan is szól a kedves magyar játék rigmusa? "Duna, Tisza, Dráva, Száva, törjön ki a lábad szára!"

Mikor a nagy megfogja a kedves edény nyelét, a hét gyerek úgy veti magát a földre, mintha egy laposan beívelő labdát kellene kivédeniük a focipályán. Ottó nem érti, mi történt, de némi késéssel elhasal ő is.

A kalapos hökkenten meginog, felkapja a fejét, és így a koponyájának szánt serpenyő telibe találja az arcát. Reccsen az orr, a homlok, röpülnek a fogak. Szükség lesz majd néhány plasztikai műtetre, hogy a gyászoló család felismerje

A NAGYIKÁM ZSENI (részletek)

a ravatalon fekvő rokont. A fickó kalapja elszáll, ő megtántorodik, automatikusan emeli a fegyverét, és akkor kapja a második lecsapást.

- Hú! - pislog felfelé Tom. Ekkora ászt utoljára a wimbledoni döntőt játszó Djokovicstól látott, aki legyőzte Federert, és több mint másfél millió fontot, azaz hatszáz millió forintot kaszált. Kár, hogy nincs serpenyős tenisz. A nagyí vinné a trófeát.

Információk a regényről:

<https://nogradi.hu/index.php?r=26&c=1099>

Megrendelhető itt:

<https://mora.hu/konyv/a-nagyikam-zseni-tom-es-geri-3>

EMMIKE NEM SEMMIKE

EMMIKE BAJNOK AKAR LENNI

- Apcika, én is *olimpibajnok* akarok lenni! - mondta Emmike, amikor már egy hete az olimpia lázában égtünk mindannyian.
- Helyes - mondtam, mert én a kislányom minden vágyát támogatom, szemben vele, aki aludni sem hagy délután. - És milyen sportban akarsz olimpiai bajnok lenni?
- Mindegy! - rántotta meg édes kis vállacskáját Emmikém. - Mondj egyet!
- Úszás...? - tapogatóztam.
- Jaj, ne! Azt akarod, hogy belefulladás a vízbe?
- Futás?
- De apci! Azt akarod, hogy elessem, és beverjem a térdem?
- Lovaglás?

- Igen! Ez az! De nem baj, hogy nem tudok lovagolni?
 - De, egy kicsit baj. Legyen gerelyhajítás vagy súlydobás?
 - És ha eltalálok valakit? Elvisz a rendőr!
 - Hm! - csillant fel a szemem
 - Ne hümmögj! - mordult rám Emmike. - Tudom, mire gondolsz. Inkább mondj egy olyan sportot, ami nem veszélyes!
 - Hasalás a tévé előtt chipset rágva. Aki tovább hasal, és több chipset fal, az győz.
 - Nagyon humor! - húzta el a száját a kislányom, aztán hirtelen csettintett az ujjával, és lelkesen felkiáltott. - Foci!
 - Szuper! - mondtam, mert én is imádom a focit. - Keresek neked egy egyesületet...
 - Minek?
 - Hogyhogy minek? Edzeni, tanulni, focizni.
 - Tudok focizni.
- Vettem egy nagy levegőt, aztán kifújtam.
- Emmike! Nem vagy te olyan buta, mint amilyennek mutatod magad. Tudod nagyon jól, hogy a sportolóknak nagyon sokat kell edzeni, gyakorolni, ha olimpiai bajnokok akarnak lenni.
 - Persze, hogy tudom - mondta aranyos kislányom, de már nem volt annyira lelkes.
- Egy hét alatt találtam neki megfelelő sportegyesületet. Elvittem Emmikét bemutatni. Mindenkinek minden nagyon tetszett. Emmikének a pálya, a focilabda, a nagy kapu, az edzőnek meg Emmike.
- Akkor reggel hatkor! - búcsúzott az edző.
- Emmike az edzőre pislogott. Aztán hazafelé a buszon rám.
- Mi „reggel hatkor”?
 - Az edzés „reggel hatkor”.
 - Az nem lehet. Akkor én még alszom. Hétkor kelünk.
 - Holnaptól ötkor.
- Emmike hallgatott. Egy ideig csak bámult előre összevont szemöldökkel, aztán megint hozzám fordult.
- Döntöttem. Legyél te olimpiai bajnok, apcika. És majd nekem adod az aranyérmedet.
 - Oké, Emmike! - sóhajtottam. - Bajnok leszek, és tiéd az érem. De adj tanácsot: milyen sportágban induljak az olimpián?

Emmike beharapta a száját, ami nála a megfeszített gondolkodás jele. Aztán rám csillantotta a szemét.

- Olyan sport van, hogy *idegeskedés*? Azt megnyernéd! Az oviban senkinek az apukája nem tud úgy idegeskedni, mint te.

- Naná! - vigyorogtam. - Jó az edzőm! - És velem nevetett Emmike is, meg a fél busz.

EMMIKE KUTYÁJA

Emmike egy hatalmas, szürkésbarna bundájú, *loncsos, lompos és bozontos* eb-félével jött haza ma délután. A kutya nagyobb volt, mint a kislányom. Először borjúnak néztem, de vakkantott.

- Nem! - mondtam, mielőtt Emmike megszólalt volna. - Nem! Nem! Nem!

- Találtam az utcán! - ragyogott kicsi lányom, aki úgy látszik, csak azt hallja meg, amit akar. Tiszta anyja!

- Kidobták szegényt gonosz emberek - folytatta kislányom érzékeny lelkem ellen vívott szokásos pszichológiai hadműveletét.

Most azonban én is kihúztam a kardomat. Ide kutya nem jön be! És ki is mondtam:

- Ide kutya nem jön be!

- Nem? - nézett rám kicsi lányom, és szemében felvillant a francia forradalom tüze, meg az anyja pillantása, ha mást akarok, mint ő. - Akkor elmegyünk! - mondta, és elindult a kapu felé.

- Emmike! - dörögtem apai haraggal, bár tudtam, hogy egy-nulla a javára. - Ha kimégy azon a kapun, többet nem jöhetsz be!

Ezt a mondatot egy tévésorozatban hallottam. Ott a tékozló lány visszafordult, és atyja keblére borulván zokogva megtért az ősi házba bele.

Emmike azonban csak annyit vetett hátra a vállá fölé, hogy:

- Nem is jövünk vissza oda, ahonnan kidobnak szenvedő állatokat. Inkább kivert kutyák leszünk! És keresünk jobb gazdákat.

Kettő-nulla.

Na, ettől örülök meg! Mindent kiforgat! Mindent ellenem fordít! Folyton jár az agya! Népeket, nemzeteket le lehet szoktatni a gondolkodásról. Egy Emmikét nem lehet?

- Emmike! - szóltam utána halkabban. - Beszéljük meg ezt a dolgot, mint férfi a férfival.

Emmike megállt. Ő se hülye, csak konok.

- Hol van itt férfi? Én kislány vagyok, te meg apa. Legfeljebb Bundás a férfi - bökött a kutyára -, mert neki fütyije van.

Felsőhajtottam és leültem a lépcsőre. A férfiasságomról a kislánnyal nem nyitok vitát.

Ők is leültek.

- Kislánnyom - szólítottam meg Emmikét a nyugodt, mély és ellenállhatatlan hangfekvésemben, amellyel az apámat is meg tudom győzni néha, hogy nincs igaza. - Egyszer már megbeszéltük, hogy nem tarthatunk kutyát, mert allergiás vagy a kutyaszőrre.

- Megoldható - mondta Emmike. - Majd nem veszek levegőt, ha simogatom.

- Ezenkívül ez a kutya óriási - vettem be a második, döntőnek gondolt érvet. - Az etetése annyiba kerülne, amennyibe az egész család ennivalója most.

- Megoldható - mondta Emmike. - Odaadom a dugipénzemet, nem kérek gyümis joghurtot, és ajándékot sem karácsonyra. Neked meg úgyis le kell fogyni, mondta anyu.

Vettem egy mély levegőt. A mellkasom fáj, zsibbadt a karom. Van egy olyan sejtésem, hogy a nevelés gyakorlása közvetve több embert vitt már a sírba, mint a pestis és a kolera együtt. Plusz lepra.

- Emmike! - emeltem meg a hangomat a „nem tűnök ellentmondást” régióba.

- Kizárt dolog, hogy ezt a kutyát beengedjük az életünkbe. Felfogtad? Kizárt dolog! Ha ez a kutya itt marad, én elmegyek.

- Oké - mondta Emmike. - És hova még? Mit mondjak anyunak?

Három-nulla.

Már éppen az utolsó, hatékonynak vélt pedagógiai eszközümet akartam bevetni, az üvöltést és az elmúlt öt évben még nem alkalmazott bántalmazást, amikor a kapuban megjelent egy ősz hajú, bajuszos bácsika.

- Cézár! Hát itt vagy?

A kutya odarohant a bácsihoz, és vadul csóválta a farkát.

- Mondták, hogy egy kislánnyal látták... - mosolygott Emmikére megmentőm, és magához ölelte a kutya fejét. - Kiszöktél? Te rossz kutya! Hát szabad illet? - Aztán a bácsi Emmikéhez fordult. - Köszönöm, kislány, hogy nem engedted elkószálni! Ígérem, ezután jobban vigyázok rá. Viszontlátásra! Szervusz!

EMMIKE NEM SEMMIKE (részletek)

A bácsi és a borjú elment.

Emmike dühös arccal indult befelé.

- Most örülsz? - sziszegte oda. - Kutya nincs, te maradhatsz. De tudod: fehér ember nem felejt. Többet ne mondd, hogy szereted az állatokat!

Négy-nulla.

Információk a könyvről:

<https://nogradi.hu/index.php?r=26&c=1097>

Megrendelhető itt:

<https://mora.hu/konyv/emmike-nem-semmike-kislanyom-megorulok>

SEGÍTSÉG, ÁLLAT!

AZ ALIGÁTOR

Anyaaaa! Anyaaa! Figyeeeelj! Igaaaaz, hogy a zaligátorok bőréből óraszíjat csinálnak a zemberek, meg táskát?

Először is nem „a zaligátorok”, hanem *az aligátorok*. És nem „a zemberek”, hanem *az emberek*. Ezerszer mondtam, hogy szépen, tisztán beszélj! Ne hadarj! Nekem nincs pénzem logopédusra, Alikám! Ha így beszélsz, nem fognak felvenni az iskolába! Artikulálj! Egyébként ki mondta neked, hogy aligátorbőrből óraszíjat meg táskát készít az ember?

A zoviban... Vagyis AZ oviban mondta nekem AZ Aligali! Meg azt is mondta AZ Aligali, hogy a zemberek... vagyis AZ emberek szeretik AZ aligátorok húsát megenni, de a mi húsunk nagyon-nagyon drága. Anyaaaa, ez igaz?

Majd én beszélek az Aligali mamájával, hogy az Aligali ne beszéljen butaságokat, és ne ijesztgessen folyton! A mindenségit neki!

Ne idegeskedj, anyaaaa! Apa azt mondta, árt a szépségednek, ha folyton felkapod a vizet.

Először is az én szépségemnek már semmi sem árt. Másodszor, mit kapjak fel, ha a vízben vagyunk? A palacsintasütőt?

Anyaaaa! Akkor az nem igaz, amit az Aligali mondott: az óraszíj meg a megévés?

Megörülök ettől az Aligalitól! Figyelj ide, Alikám! Mi az állatkertben élünk. Itt vigyáznak ránk. Nem csinálnak belőlünk táskát, óraszíjat, és nem esznek meg...

De az unokatesóink bőréből, akik nem itt élnek, hanem kint a folyókban, a tavakban meg a mocsárban Amerikában, Kínában...

Azok bőréből sem csinálnak semmit, Alikám, mert védettek! Nem szabad elfogni és megölni őket. Mert már kevesen vannak. Az emberek évszázadokon át irtották az aligátorokat ezerszámmra, százezer számra...

Anyaaaa! Mi is védettek vagyunk?

Persze, Alikám! Az állatkertben minden állat védett.

A csirke is?

Milyen csirke?

Amit az ápolók adnak nekünk enni. A csirke is védett?

Nem, Alikám, a csirke nem védett. Csirkéből nagyon sok van. Millió és millió.

Az Aligali mondta, hogy aligátorból is millió és millió van Thaiföldön a tenyésztető telepeken. A papája mondta...

Nem *tenyésztető* telepeken, hanem *tenyésztő* telepeken! És igen, így van. Ott millió meg millió aligátor él.

Azok az aligátorok nem védettek?

Nem, nem védettek, Alikám!

Akkor azokat megetetik a csirkékkel?

HOGY MI VAN?!

Ha mi csirkét eszünk itt, mert millió és millió van, akkor ott a csirkék aligátort esznek, mert millió és millió van?

Te jó ég! Miket kérdezel?... Az eszem megáll! Az apád persze ilyenkor kint alszik a parton...! Figyelj ide, Alikám! A telepeken tenyésztett aligátorokat nem a csirkéknek adják. A bőrükből táskát meg óraszíj készül, a húsát pedig megeszik az emberek. Na! Kimondtam. Most már tudod. Most miért sírsz?

Szegény aligátorocskák! Szegény aligátorocskák!

Jaj, kicsinyem! Ez a természet törvénye.

Az ember uralkodik a Földön mindenén, mert ő a legokosabb állat.

Ő tud aligátort tenyészteni, de az aligátor nem tud embert tenyészteni.

Ő tud állatkertben állatokat tartani, de az állatok nem tudnak emberkertben embereket tartani. Érted?

Na, nyugodj már meg!

Gyere! Kapsz egy puszit.

Na, jól van... Jól van... Töröld meg az orrodát!

Anyaaa...!

Mondd, Alikám, mondd! Ne kímélj!

Az óvó néni azt mondta, hogy mi vagyunk a legeslegeslegrégebbi állatok a földön. Ez igaz?

Igaz, Alikám! Mi vagyunk a legősibb állatok. Krokodilok meg aligátorok már a dinoszauruszok előtt is éltek a Földön. És amikor az özönvíz vagy egy nagy meteor becsapódása miatt a szárazföldi állatok mind kihaltak, a krokodilok és az aligátorok alkalmazkodtak az új helyzethez, és mindent túléltek. De most már menjünk ki a partra, mert elfáradtam.

Anyaaaaa! Az aligátorgyerekek hogyan születnek Amerikában?

Már elmondtam százszor. Most aludj egy kicsit, hogy én is pihenhessek!

Mondd el még egyszer! Csak egyszer!

Jól van. De feküdj le ide mellém!

Tudod, az úgy van, hogy az aligátormama fészket épít a folyó mellett egy gödörbe levelekből, növényekből, és abba rakja a tojásait. Húszat, harmincat vagy többet. A fészkek védi és melegíti a tojásokat.

A tojásokból a kicsi aligátorok két-három hónap múlva kikelnek. Addig az anya a közelben várakozik, hogy megvédje a tojásokat, mert olyankor nagyon bátor. Mikor a kicsik kikelnek, hápogni kezdenek. Azt hápogják, hogy: megjöttünk, itt vagyunk! Anya, segíts kimászni! Akkor az anya odasiet, és ha kell, segít a kicsiknek a megrepedt tojáshéj feltörésében meg abban, hogy a kicsinyei kibújhassanak a fészkekből.

Aztán lekíséri őket a vízhez.

Ezután még sokáig vigyáz rájuk, megvédi őket a vidrától, a mosómedvétől, a teknősöktől meg a nagyobb halaktól...

És eteti őket rovarokkal, rövidfarkú rákokkal, ebihalakkal, békákkal, békucikkal, békuckuckuc... Na, hál'istennek! Végre elaludt...

Anyaaa! Az aligátor embert is esz?

Na, most örülök meg!

A TEHÉN

Pá, pá, ember! Pá, pá, emberiség!

Viszontlátásra, csordám! Viszlát, gyerekek!

Engem többet nem láttok!

Úgy eltűnök hirtelen, akár az erdőben a vadnyom. Pikk-pakk!

Csodálkozott ám a gazdám, mikor tegnapelőtt este nem mentem haza a többiekkel. Valaki feltette a Facebookra, ahogy bámul, mint borjú az új kapura:

„Hát a Riska? Hol van? Csak nem ették meg a farkasok?”

Az állatkertben, Géza bá'? Mert Magyarországon farkasok csak ott vannak...

Egyébként sem félek én semmilyen farkastól. Felrúgom az ordast, csak közeledjen!

Megvédem magamat. Megélek én a magam lábán.

Szolgáljuk az embert ezer meg ezer éve, húzzuk a szekeret, az ekét, adjuk a tejünket, a húsunkat, a borjainkat...

És mit kapunk? Megvetést, lenézést!

„Tanulj tinó, ökör lesz belőled!” – mondják. Meg hogy: „bőg, mint a marha.”

Hát akkor most bőgjön az ember! Bőgjön, hogy megszöktem, és nincs tej, nincs hús, nincs több boci, boci tarka, se füle, se farka! Én oda megyek lakni, ahol szeretetet kapni!

Megegyek Indiába! Úgy ám! Ott a tehén szent állat.

Ott úgy bánnak velünk, mint a királlyal. Gondoskodnak rólunk, vigyáznak az egészségünkre. Az ám, hazám! Háromezer állatkórház van, plusz öregek otthona a marhák számára. Aki leöl egy szent tehenet, azt úgy megbüntetik, hogy holtá napjáig emlegeti!

Nem ám, hogy a tehén fenekére ütnek ostorral, ha útban van! Kikerülik, és a legfinomabb lucernát adják neki. Lehet, hogy az indiai ember napjában csak egyszer eszik, de a tehén annyiszor, ahányszor csak akar. Olvastam a guglin.

Egy gondom van csak, a mindenségit neki! Ez lehet, hogy áthúzza a nagy szökeksi tervemet. Erre valahogy nem gondoltam...

Fáj a tőgyem. Nagyon tele van. Nincs, aki megfejjem.

India meg ide hatezer kilométer még repülővel is. Arra meg nincs pénzem. És útlelél meg vízum is kellene...

Nincs mese, vissza kell fordulnom!

Mit lehet tenni?

Tehén és ember egymásra van utalva.

Igaz, Magyarországon sajnos, nem vagyok szent, de legalább megetetnek, megitatnak, tehátistállóban tartanak És ami a legfontosabb: lefejik tőgyemből a tejet mindennap.

Legyen meg Isten akarata, hazamegyek.

Úgy látszik, a természet rendje az, hogy minden az embert szolgálja. Persze, cserébe, úgy gondolom, az embernek meg a természetet kellene szolgálnia. Vagyis, mondjuk engem, mert én is a természet része vagyok. Nem verni, nem agyonterhelni, nem üvölteni rám, mert akkor kevesebb tejet adok, az tuti! Ezt kísérletekkel igazolták! Keressetek rá a neten, ha nem hiszitek!

Ha nem védi az ember a természetet, hanem pusztítja, szennyezi, rosszul gondozza, akkor a természet bosszút fog állni. A szép, egészséges természet megszökik az ember elől, ahogy én is akartam... Fojtogató lesz a levegő, ihatatlan a víz, mérgező az étel.

És akkor bizony feltehetem a világ legfontosabb kérdését: KI A MARHA?

Információk a könyvről:

<https://moly.hu/konyvek/nogradi-gabor-segitseg-allat>

Megrendelhető innen:

<https://mora.hu/konyv/segitseg-allat>

ALATTUNK A KINCS

Zeréndvár furcsa öregembere, Béla bácsi mindig azt énekelgeti, hogy „*Több énekem nincsen, alattunk a kincsem*”.

HOL VAN A KINCS?

Edina boldogan az öregre mosolyog, és a rendőrségi detektívtükör mögött szerzett nagy nyomozói tapasztalatával ismét megkérdezi:

– Hol van?

Az öreg arcán még ott csillog az öröm a közös dalolástól, de a pillantása tétova lesz. Értetlenül bámul a kislányra.

– Mi? Mi hol van?

– A kincs – mondja Edina olyan egyszerűen, mintha azt kérdezné, hol van a Nap, ha eltakarja a felhő.

– A kincs? Milyen kincs...? – pislog az öreg, aztán felcsillan a szeme. – Ja, hogy a kincs...! Az ott lent... Az alagútban. Ott van.

– És tessék mondani, milyen kincs? Mi az a kincs? – vakkant közbe Gabi, mert ez izgatja a legjobban.

Mind a hat gyereket izgatja persze, de csak Gabiból robban ki a kérdés.

Gabi, az Gabi!

Edina idegesen a fiúra pillant.

Miért avatkozik bele egy tudatlan csokoládéfaló az ő profi nyomozásába?

De aztán persze ő is ugyanazt kérdezi:

– Milyen kincsről van szó, Béla bá'?

– Ó, a kincs! Az a kincs! – sóhajt az öreg, és megint énekelni kezd: – „Több énekem nincsen, alattunk a kincsem...”

Tomi idegesen elneveti magát, és az öreg elé lép. Ő valójában kicsit türelmetlen fiú, mint az tudható.

– Béla bácsi, kérem! Tessék figyelni kicsit! Hahó! Itt vagyok! Milyen kincsről van szó? Ékszer? Arany? Gyémánt? Pénz? Mi volt a ládában?

Az öreg félbehagyja az éneklést.

– Azt én, kérem, nem tudom. Le volt zárva lakattal.

Tomi nem adta fel. Nem olyan fából faragták.

– Nehéz volt? – kérdezi. – Ugye, nagyon nehéz volt?

– Nem is tudom... Ketten vittük. Nem volt nehéz. Vagy nehéz volt? Mer' ugye fiatalok voltunk. Nekünk nem volt nehéz. De valamik voltak benne... Valami kincsfélék. Ha el kellett rejteni...

– Na, de hol?... – vág közbe Dina. – Hol van a láda? Merre bujkál abban a nagy-nagy alagútban, Béla bácsi? – kérdezi, és az öreg kezére teszi a tenyerét.

Ezt a mamájától tanulta.

Ha az anyukája kér a családban valakitől valamit, megfogja, megsimogatja annak a kezét, akitől kér, és a kívánsága szinte mindig teljesül. Dina erről még nem beszélt senkinek, de úgy gondolja, valamiféle varázsséríntésről van szó, mint a mesékben.

Az öreg keze megremeg. A kislányra néz. Nem emlékezett rá, mikor simogatták meg utoljára. Hetven éve? Nyolcvan? És mintha visszatérne a fejébe minden értelem meg emlékezet, amit a mellette felrobbanó gránát kiűzött, kiszorított, úgy suttogja halkan:

– Az, kérem szépen, úgy történt, hogy a Gerlach százados úrral, aki német Hauptmann volt, százados... Szóval a parancsára leereszkedtünk az alagútba a vár alatt... Egy bajtársammal vittem a ládát. Hogy is hívták? Nem tudom. Mögöttünk egy német fiú jött ásóval, csákánnyal... A tiszteletes úr vezetett minket... Rá volt parancsolva. Ő ismerte az alagutat. A tiszteletes úr után ment a Gerlach Hauptmann. Ő aztán végig, ahogy odalent mentünk, a falra fehér krétával kereszteket rajzolt, hogy jelezze az utat... Száz lépés, kereszt. Száz lépés, kereszt... Kövekből volt a fal végig... Sárgás, szürke mészkövekből... Sose felejttem el... Száz lépés, kereszt. Száz lépés, kereszt. És mentünk, mentünk... Folyosók nyíltak erre meg arra. Már féltem, hogy eltévedünk, de a tiszteletes úr ismerte az alagutat. Aztán egyszer csak hirtelen megállt, és felmutatott. A boltzaton volt egy rajz. Valaki odakarcolta vagy rajzolta édes Jézust. Jézus urunkat a kereszttel. Amerre a Megváltó feje mutatott, oldalt sötétebbek voltak a kövek. Majdnem feketék. Az volt a jelzés, hogy mögöttük valami van. Na, akkor ott gyorsan kibontottuk a falat. Hát egy odú volt a kövek mögött. Egy üreg. Egy valóságos kis szoba. Titkos szoba. Talán a menekülteknek csinálták, hogy elbújhassanak, ha kergetik őket. Vagy a bornak csinálták, hogy ne kelljen odaadni az uraságoknak adóba. Na, oda betettük a ládát. Aztán a köveket visszaraktuk. Eltakartuk a nyílást. Attól kezdve nem látszott, hogy ott üreg van. Aztán elindultunk kifelé. Mikor kiértünk a világosságra, lőttek minket tüzéséggel... A tiszteletes urat eltalálták. Na, annak, szegénynek annyi volt... Aztán azt hiszem, engem is eltaláltak... A kórházban tértem magamhoz. Bizony, bizony... Háború volt...

KIÉ LESZ A KINCS, HA MEGTALÁLJÁK?

- Na, akkor mi legyen? – kérdez rá Dina a lényegre rögtön.
- Hogyhogy mi legyen? – tűz izgatottan rozsdavörös hajába Tomi. – Megkeressük a kincset, és felhozzuk. Ennyi!
- Olgi elsápad.
- Te megőrültél! Én le nem megyek egy sötét alagútba, az biztos!
- Aki jön, jön! Aki nem, nem! És nem lesz sötét, mert viszünk zseblámpát.
- Persze! – villan fel Feró szeme. – Csak a fehér keresztet kell nézni, az vezet a kincshez. Az öreg megmondta.
- És kié lesz a kincs? – kérdezi Gabi a legfontosabbat.

– Na, kié? – hörren fel Tomi. – Azé, aki megtalálja! A miénk! Szétszertjük egyenlően, és gazdagok leszünk!

– Azt nem lehet! – vág közbe Mara. – Oda kell adni a szüleinknek.

– Persze, persze! – legyint Tomi hevesen. – Naná, hogy odaadjuk! Úgy a miénk, hogy odaadjuk.

Dina a fejét rázza.

– Ne is álmodjatok róla. Ez a kincs a városé. Erzsike néni is megmondta. Eből épülhetne a tornaterem meg az öregek otthona, meg... Mi is?

– Orvosi rendelő – mondja Mara.

De Tomi dühösen legyint.

– A Tancsiné nem is hitt a kincsben. Ő csak ne szóljon bele! A felnőttek sose hitték el, hogy van kincs! Ők ne szóljanak bele! Ki kereste meg az öreget? Mi! Kik vallatták ki? Mi! Kiknek mondta el a titkot? Nekünk!

Gabi meg Feró is morog, hogy „az nem igazság! A városnak van pénze.”

– Az a kincs... – kezdi Dina, és nagyot nyel. – Az a kincs, ha nincs gazdája, a városé. Ami a föld alatt van, az a városé meg az országé. Ha a kertünkben ások és találok valamit, az talán a miénk. Talán! De lehet, hogy az sem, mert valami nagy nemzeti izé, érték, régi köcsög meg kancsó. Ilyesmi. Tudom, mert apa egyszer mondta, mikor a tévében láttuk, hogy találtak valami római kincset. Aki megtalál egy ilyet, és eldugja vagy eladja, az tolvaj!

CSAPDÁK IS LEHETNEK LÁNDZSÁVAL

– Edina! Ferkó! – harsog az alagút sötét torka felé a főtörzs, majd megismétli: – Edina! Ferkó!

Nem jön válasz.

A három kincskereső nem hallja a kiáltozást.

Távolabb vannak, és sok az útkereszteződés meg az elágazás.

– Nem hallják – morog a Bede nevű rendőr. – Persze, lehet, hogy közben omladék is van, ami elnyeli a hangot. Vagy beleestek valami lyukba. Esetleg egy verembe.

– Miféle verembe?

– Akik ezt az izét sok száz éve építették, csinálhattak csapdákat az ellenségnek. Sok regényben van ilyen. Meg filmben is. Ástak egy mély gödröt, vékony deszkákkal befedték, *oszt'* homokot szórtak rá. Ők tudták, hol kell vigyázni a lépésekkel, de az üldözők vagy a hívatlan vendégek beleestek.

ALATTUNK A KINCS (részletek)

– Na, akkor tényleg ne menjünk tovább!

Bede András nagyot nyel. Ha ideges vagy hülyeséget készül mondani, mindig nagyot nyel.

– Még az is lehet, hogy az ilyen csapdába lándzsákat ástak be. Aki beleesik, azt – puff! – felnyársalja.

– Ezzel te viccelődsz?!

– Viccelődik a halál! Olvastam. Én olvasó ember vagyok.

– Te hülye ember vagy.

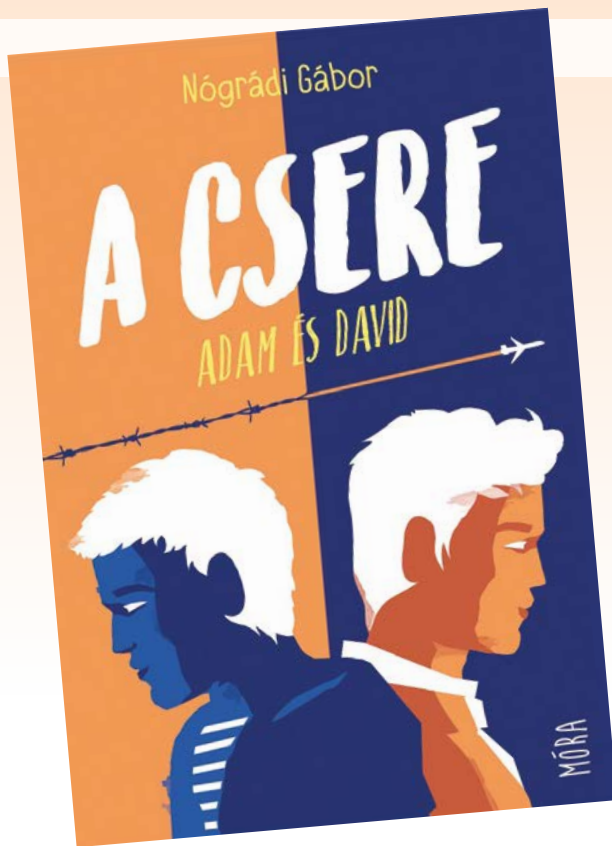
– Igen, hülye is vagyok, főtörzs úr, de olvasó is.

Információk a regényről:

<https://nogradi.hu/menu/kozepso/1220-alattunk-a-kincs>

Megrendelhető innen:

<https://mora.hu/konyv/alattunk-a-kincs-kovesd-a-feher-keresztet>

A CSERE

A TITOK

Az Elnökön kívül csak az Elnök húga, Katerina ismerte az igazságot.

Majdnem tizenöt éve vonult el az Elnök felesége ismeretlen helyre, hogy teljes nyugalomban, az emberek és az újságírók érdeklődésétől távol kihordja és megszüljje a gyermekét. A világ csak annyit tudott, hogy az asszony sok-sok sikertelen terhesség után végre egészséges fiúgyermeknek adott életet. Amikor másfél év múlva, anya és gyermeke visszatért az elnöki rezidenciára mindenki a csodájára járt a hihetetlenül fejlett fiúcskának, aki legalább két évvel idősebbnek látszott, mint a kora. És azóta is sokkal magasabb volt a teljesítménye mindenben – tanulásban, játékban, sportban –, mint a vele egykorúaknak.

Az igazság pedig az volt, hogy a fiúcskát egy nemzetközi gyermekmentő szervezet intézetéből rabolták el profi gyermekkereskedők, és szállították az Elnök feleségéhez egy zsák pénzért.

A jutalomnak nem örülhettek sokáig. Hamarosan a tenger mélyére süllyedtek egy-egy golyóval a fejükben és nehezákkal a lábukon, hogy soha senkinek ne mond hassák el a gyerekről az igazságot.

A Nemzetközi Gyermekvédelmi Központ nyomozói hiába keresték, sohasem bukkantak a kisfiú nyomára.

TÖKÉLETESEN EGYFORMÁK

A biztonsági őr – izmos, magas fekete fiú géppisztollyal az oldalán –, Davidék elé lépett és hatalmas testével szinte teljesen eltakarta előlük a kilátást.

– Kérem, menjenek vissza! – mondta nyugodt, de éles, határozott hangon.

A lányok hátrahőköltek. David persze nem.

– Miért? Mi van? Mért nem mehetünk a hajóra? Ez jó apám újabb...?

De nem folytatta a mondatot, mert látta, amint a két másik őr egy alsónadrágos, csatakos hosszú hajú gyereket emel ki a vízből. A fiút felvonszolták a lépcsőn, és a karját hátra csavarva arccal lefelé a kőre fektették.

David lekapta a napszemüvegét, hogy jobban lássa a gyereket. Hirtelen furcsa érzés, váratlan meleg hullám öntötte el. Kicsit meg is szédült. Nagyon ismerős volt számára ez a fiútest. Mintha ő feküdt volna a márványra szorítva szinte meztelenül.

A lányok sikoltoztak és visszarohtak az épületbe. David nem követte őket. Sőt, kiugrott a fekete testőr takarásából és a lefogott fiúhoz szaladt.

– Azonnal engedjék el!

– Nem lehet, David úr – mondta az egyik testőr. – Megközelítette a hajót és a mólót. Parancsunk van rá, hogy mindenkit, aki...

– Most én adok parancsot – vágott közbe a fiú. – És ha nem teljesítik, holnap-tól nem lesz munkájuk. A fiú bejön velem.

– Bocsásson meg, uram – mondta a másik testőr –, de veszélyes lehet...

– Kicsoda? Ez a meztelen srác? Nem azért járok nyolc éve bunyózni, hogy egy pucér gyerektől megijedjek.

A két őr egymásra nézett, aztán levették a kezüket a márványra szorított fiúról.

– Állj fel! – mondta David. – Bejössz velem. Elöttem még. Ha gyanús mozdulatot teszel, vagy meg akarsz szökni, leütlek.

Adam feltápáskodott, elindult, de amikor felemelte a fejét, hirtelen dermedten megtorpant. A vele szemben álló fiúra bámult. Haja csapzottan az arcába lógott, de így is látszott, ahogy fekete szembogara kitágul.

– Mi van? – kiáltott rá David. – Indulj! Nem érted, amit mondok?

– De, értem – motyogta Adam, és elindult a kikötői épület bejárata felé a másik előtt.

/.../

– Fantasztikus, mennyire hasonlítunk! – kiáltotta David és Adam karját megragadva egy nagy tükör elé rángatta a fiút. – Gyere! Gyere! Ezt nézd meg!

Álltak a tükör előtt és vihogva bámulták egymást meg magukat.

– Hihetetlen! Azt a... ! – mondogatták, és izgalmukban lihegve pofákat vágtak, bohóckodtak, fintorogtak – utánózták egymást.

David vicsorított. Ugyanúgy tett Adam is. Aztán Adam görbítette le a száját, meresztgette a szemét, mint egy rém, és a másik utánózta a grimaszt.

– Várj! – kiáltott David és egy pillanat alatt ledobálta a ruháit, és kirántotta a gumit a hajából.

Ott állt alsónadrágban a két hosszú hajú gyerek, és a rezidencián nemigen lett volna olyan személy, beleszámítva az Elnököt és a nővérét, Katerinát is, aki meg tudja mondani, melyikük az Elnök fia. Hacsak nem a gatyájuk alapján. David csíkos alsója egy New-York-i divatházból került ki.

– Tutira, mintha az ikertestvérem volnál! – vihogott David. – Össze lehetne minket tévesztetni!

És az Elnök fia a mellét verte, mint gorilla az őserdőben.

– Én vagyok Adam, a menekült terrorista! – kiabálta

– Én meg az Elnök fia vagyok! – mondta jóval halkabban Adam, mert ezt kimondani sem volt könnyű.

ORVOSI SZENZÁCIÓ

– Ha volna olyan szíves és ledőlne ide a fekvőszékbe, David úr, ahogy szokott... – kezdte az orvos ismét, de Adam, a szerepéből kiesve idegesen közbevágott.

– Nem vagyok David, kérem! Nem én vagyok David!

És indulatosan hadarva, egyik lábáról a másikra állva elejétől a végéig, a vízből való kihalászástól David távozásáig elmesélte a csereberét.

Őszinte és részletes beszámolójának nem csak a rettenetes feszültségtől való megszabadulás vágya, a leleplezéstől való félelem és az indulatosság volt az oka. A Dokitól hallott az orvosi titoktartásról. Tudta, hogy annak megszegése minden országban bűncselekmény, és a Doki előtt nem is volt titka.

Úgy gondolta, ennek az orvosnak is elmondhatja az igazat és segítséget kérhet tőle.

A férfi érdeklődő arccal, mozdulatlanul és némán hallgatta a fiút.

– David bármelyik pillanatban visszajöhet – fejezte be Adam a történetet. – Én már most lelépnék, ha lehet. Szólni kellene az öröknek, hogy engedjenek elmenni, és hogy az Elnök fia majd jön. Ha kell, megkeresem őt. Én tudom, hol lehet. Én tudom, hol keressem.

– Értem, világos – mondta az orvos nyugodt mosollyal.

Megszokta, hogy a munkája során örültekkel is találkozik.

Ráadásul emlékezett rá, hogy a fiú milyen zavart, zaklatott állapotba került az anyja meggyilkolása után, amikor rémálmai voltak és hónapokra megnémult. Valami most is történhetett. De vajon mi?

– Feltehetek néhány egyszerű kérdést?

– Persze – mondta Adam. – Kérdezzen! Csak vegye figyelembe, hogy az idő sürget. David kint van, és az veszélyes.

– Na, igen, igen, sietünk – bólogatott az orvos. – De talán ülünk le, úgy kényelmesebb.

Leültek az ovális üvegasztalhoz.

– Tehát azt mondja – kezdte az orvos –, hogy Ön nem David.

– Igen, nem David vagyok. Adamnak hívnak.

– És nem is az Elnök fia.

– Persze, hogy nem vagyok az Elnök fia! Most mondtam el. David az Elnök fia, akivel cseréltünk.

– De azt ugye tudja, hogy nagyon hasonlít Davidra. És nemcsak hasonlít, hanem pontosan ugyanolyan.

– Igen, igen, persze, hogy tudom! Hiszen az Elnök fia azért mehetett el. Az örök sem ismerték fel, hogy nem én vagyok.

– Aha! – bólogatott az orvos. – Értem. És mivel magyarázza, hogy ennyire hasonlítanak egymásra?

– Nem tudom. Fogalmam sincs.

– Na, látja, én sem tudom – mosolyodott el az orvos. – Pedig, ugyebár nem csak orvos, de pszichiáter is vagyok. Ilyesmivel azonban sohasem találkoztam. Jelenlegi ismereteink szerint nem hasonlíthat két ember ennyire egymásra. Ha csak nem egyetétjű ikrek. De maguk... vagyis Ön és Adam...

– David! Adam én vagyok.

– No, persze, persze...! Tehát, Ön és David nem egyetétjű ikrek, ugye?

– Nem, dehogy! – kiáltott fel Adam. – Ő az Elnök fia. Azt mondta, nincs testvére. Nekem meg csak egy húgom van.

– Aha! – bólogatott megint az alacsony, kövérkés férfi. – Szóval van egy húga. Hm. Gratulálok!

Az orvos arra gondolt, hogy ritkán találkozott ilyen szép kerek téves eszmével.

Egy ember kitalál magának egy hozzá tökéletesen hasonló személyt. Ez a kitalált figura egészen másféle családban él, mint ő. Ráadásul egy menekült családban, a táborban, amit az Elnök fia nem is ismerhet.

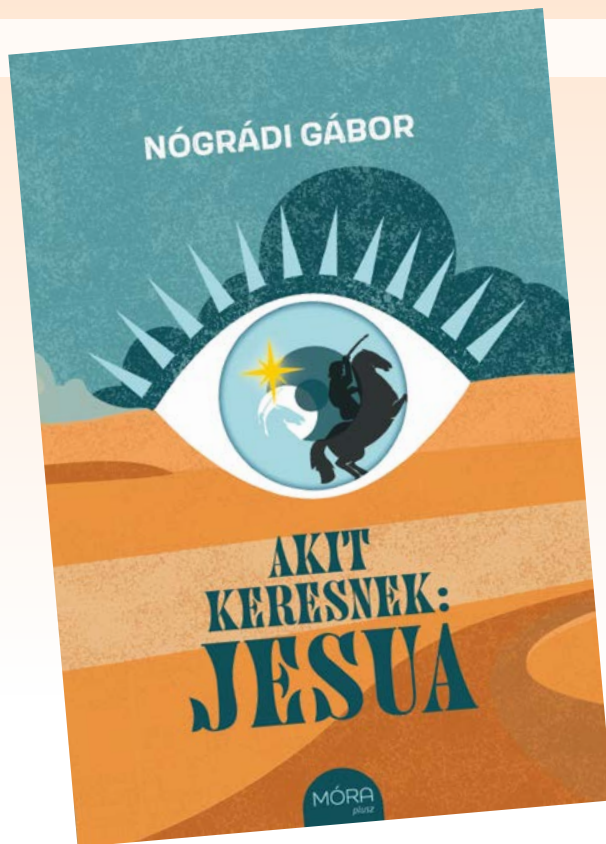
„Szenzációs!” – gondolta az orvos.

Információk a regényről:

<https://nogradi.hu/index.php?r=26&c=1214>

Megrendelhető itt:

<https://mora.hu/konyv/a-csere-adam-es-david>

AKIT KERESNEK: JESUA

MELYIK NÉPBŐL SZÁRMAZHAT A MEGVÁLTÓ?

Marcus, a római katona intett Jesuának.

- Gyere csak, fiú! – szólt arameusul, és belenézett a kék szemekbe.
- Béke veletek! – mondta Jesua héberül, aztán görögül folytatta: – Megtaláltátok a Betlehemben született fiút, akit kerestek?
- Nem, nem találtuk meg.
- Irigylem őt. Biztosan nagyon fontos ember lehet, ha ilyen kitartóan és szorgalmasan jártok utána. Engem senki sem keres. Persze, miért keresné valaki egy ács fiát? Legfeljebb a háztetőt befedni.

Marcus nevetett, és intett trák társának.

- Figyeled, Kotüsz? Hogy vág az esze! Mondd csak...! Hogy is hívnak?

– Jesua.

– Mondd, Jesua, miképpen lehet az, hogy a szemed kék, miközben a fajtádnak barna vagy fekete?

– Erről az Örökkévalót kellene megkérdezni, aki mindent tud.

– Hát kérdezd meg! Ti vagytok jóban vele. Nekem más isteneim vannak.

– Rendben! – bólintott Jesua. – Meg fogom kérdezni. De nem biztos, hogy válaszol – mosolygott a fiú nyugodtan. – Sok fontosabb dolga van.

Marcus röhögött.

– Nagyon jól beszélsz, Jesua. Ügyes! Nem akarsz Jeruzsálembe menni? Ott nagy ember lehetnél. A helytartó meg a főpapság keresi azokat az okos zsidókat, akik nem lázadoznak. És úgy látom, te nem az a fajta vagy. Nem vagy zelóta. Leg-alábbis nem azt mondja a szád és a szemed. Nos? Nincs kedved felmenni Jeruba?

– Mindennek eljön az ideje – mondta a fiú.

– Ezt meg hogy érted? – kérdezett közbe Kotüsz, akinek a feszültsége már elmúlt.

A társa és Jesua könnyednek tetsző csevegése kisimította a homlokát.

– Nem tudhatjuk, életünk során hova, miért és mikor jutunk – mondta Jesua.

– Nem mindig mi határozzunk róla. Vannak körülmények, vannak akadályok, és vannak emberek, akik rólunk döntenek. Persze, ha mindent lerombolunk magunk körül, falat, gátat, családot, akkor szabadok leszünk, és azt csináljuk, amit a lelkünk diktál. Csakhogy az veszélyes. Szembe kerülhetünk az egész világgal. És egyedül maradunk.

– Bölcs vagy! – kiáltott Marcus. – Életkorodat nézve alig hiszem el. Látod, milyen okos, Kotüsz? Az embert sodorja a sorsa. Én sem sejtettem, amikor gyerekként katonásdit játszadoztam a szülőfalumban, Arpinoban, hogy egyszer talpig páncélban Galileában fogok kóvályogni egy kölyök után!

A római ismét nagyot nevetett. Tetszett neki a fiú. Volt a gyerekben valami különleges, valami egzotikus, valami szimpatikus és vonzó. Ugyanakkor volt benne valami érthetetlen, valami furcsa, valami idegen és idegesítő is.

– Mondd, csak, de őszintén, te, Jesua nevű nagyokos héber – kacagott fel hirtelen ismét a római –, nem te vagy a zsidók királya véletlenül?

Ezen már Kotüsz is röhögött, mint egy számárcsikó:

– Én is gondoltam erre! – nyihogta. – Én is gondoltam erre azzal a kék szemével!

– Bár szerintem – szólt ismét a római –, hogy ha lesz egy ilyen megváltó Mesiás, ahogy ti nevezitek, az semmiképpen sem ilyen kis népből származik majd,

mint a zsidó. Kik vagytok ti? Mik vagytok ti? Róma szolgái, hűbéresei vagytok. Az embert megváltó új istennek nagy népből kell származnia. És az a nép az egész világot uraló római lesz!

– Vagy a trák! – nyihogta Kotüsz. – Vagy a trák! De az biztos, hogy nem ez a kékszemű az izé... a Messiás vagy micsoda!

– A zsidóknak lehet, hogy ő az, megengedem! – vigyorgott Marcus. – Kis népnek kis Messiás jár!

Jesua elmosolyodott. Ezek a tudatlan pogányok viccelődnek a leigázott zsidóság legszentebb álmával, vágyakozásával, a megváltó Messiással. Megtehetik, mert kezükben a fegyver. De ő most óvatos lesz, ahogy József kérte, és nem fog hőzöngeni, mint János szokott, ha felbosszantják. Mondjuk, ő nem is szokott hőzöngeni.

– Nem hiszem, hogy én vagyok a zsidó király! – mondta végül. – Tudnék róla. De ha mégis az vagytok, hát nem én mondtam.

KI LEHET A MESSIÁS?

– A mi fajtánk tud hallgatni – folytatta Barabás. – Megtanultunk hallgatni és tűrni, sajnos! Megtanítottak erre a rómaiak az aljas, népnyúzó Heródes segítségével. De már nem sokáig kell hallgatni és tűrni. Közeledik a mi időnk! És eljön a Messiás is.

– Mesélj a Messiásról! Mesélj! – csivített a gyerekbanda. – Mikor jön el? Milyen lesz? Gyere már, Messiás!

– Talán ne kiabáljatok olyan hangosan! – mondta Rebeka. – Mert a Messiás nem hallja, de a katonák igen.

A gyerekek persze rögtön elhallgattak.

– Nem tudjuk, mikor jön el – mondta Barabás halk, mesélős, nyugodt hangon. – De még az is lehet, hogy már köztünk van... valahol. Jeruzsálemben vagy Hebronban... Vagy kint a pusztán.

– Na, ez butaság! – morgott János. – Ha megjelent volna, már mindenki tudná.

– Nem hiszem – ingatta a fejét Barabás. – Akkor tudunk majd róla, amikor először megmutatkozik. Amikor látni engedi az Úr! Vagy csinál egy nagy csodát. Jesua elmosolyodott.

– Lehet, még ő sem tud róla, hogy ő a kiválasztott.

– Ezt nem értem – mondta Jakab. – Hogyhogy ő sem tud róla?
– Az Örökkévaló még nem mondta meg neki. Mózes sem tudta, hogy neki kell kivezetni a népet Egyiptomból, amíg az Úr meg nem jelent előtte égő csipkebokorban.

A kis kopasz Simon felugrott.

– Akkor lehet, hogy én vagyok a Messiás, csak nem tudok róla?

A gyerekek nevettek és csúfolódtak.

– Kopasz a Messiás! Éjszaka bepisil!

Erre persze az érzékeny Simon megint elpityeredett.

– Ne bántsátok! – mondta Jesua. – Vigyázzatok! Lehet, hogy valóban ő lesz a zsidók királya, ha felnő. Ő sem tudja, mi sem tudjuk. De majd egyszer lát egy álmot, megjelenik neki Gabriel angyal, és megmondja, mit üzen az Örökkévaló. Megmondja, mit kell tennie, mit kell mondania, mit kell hirdetnie.

– Na, de akkor az is lehet, hogy én vagyok a Messiás – nyílt hatalmasra Júda szeme –, csak még nem tudok róla!

– Vagy én vagyok! – mondta Jakab.

– Nem ti vagytok! – kiáltott a testvéreire Miriam. – Én vagyok!

– Mi vagy te, Mirike? – bámult a húgára Júda.

– A Messiás!

Erre persze a fiúk megint nevetésbe törtek ki.

– Lány nem lehet Messiás! – magyarázta Júda a kicsinek. – Csak fiú lehet Messiás!

– Miért?! – csattant fel Rebeka. – Miért ne lehetne lány a Messiás?

Információk a regényről:

<https://nogradi.hu/menu/kozepso/1222-akit-keresnek-jesua>

Megrendelhető itt:

<https://mora.hu/konyv/akit-keresnek-jesua>

PAPA, NE MÁR!

PAPA REGGELIZIK

Vasárnap hajnalban fél tízkor szörnyűséges nyivákolásra riadtam.

Papa, Bibivel kánonban a fülembé énekelt: „Te álomszuszék ébredj, hasadra süt a nap...!”

A fejemre rántottam a takarót, és udvariasan kiüvöltöttem alóla, hogy: „Hagyja-tok bé-ké-ben!”

– Jó – mondta Papa. – Gyere, Bibi, reggelizni. Samu csak ebédelni akar.

(Mert Papa Samunak hív kiskorom óta, pedig nagyon jól tudja, hogy Adorján a nevem. Más kérdés, hogy az *Adorjá*nt utálok.)

„Majd, ha fagy! – gondoltam. – Nem fogjátok felfalni előlem a finomságokat.”
– És kívánszorogtam a teraszra.

Mert láttam ám én tegnap, hogy Papa egy nagy kosárban hozott valamit. A kosarat Anya rögtön eldugta a kamrába, és zsebre tette a kulcsot, mert ismer.

Most biztosan asztalra kerül a meglepetés. Nyilván torták meg sütik. Mert emlékszem, a Mama három-négyfelét is csinált, amikor kicsi voltam, és meglátogattuk a Papáékat. Igaz, hogy a Mama nincs már, de a Papa biztosan nem felejtette el, mi volt a szokás náluk, és tiszteletben tartja, mert úgy illik.

A vasárnapi reggeli nálunk egyébként is a hét fénypontja. Ilyenkor mindent megkapunk, amit még nem sikerült elcsórni a hűtőből meg a kamrából.

A Papa kosara valóban az asztal mellett állt, de üresen.

Papa büszkén az asztalra pakolt mindent, amit hozott.

Egy disznót hozott.

Persze nem egészben.

Részletekben.

Az asztal felét egy tálcára halmozott szalonnahegy foglalta el. A másik felét kolbászhegy. A harmadik felét, vagyis harmadát hurka, disznósajt, meg a vadállat füle, farka, mája, hája.

De nem is a látvány volt rémisztő, hanem a szag...!

Úgy éreztem magam, mint akit bevarrtak egy disznóba, és csak egy picike lyukon át vehet levegőt. Milyen lyukon? *Azon* a lyukon!

Az első szippantás után megdöntöttem a tíz méteres távfutás világrekordját a fürdőszobáig. Ott kiadtam a szombati ebédet meg a vacsit.

Kis korom óta nagyon érzékeny vagyok az illatokra. Csak az autók kipufogó-gáz bűzét szeretem, meg Tivoli Eszter illatát. Azt még tesióra után is.

– Mi baj kisfiam? – szólt be Anya a fürdőszobába. – Mit csinálsz?

– Fogókúrázom – lihegtem.

– Akkor nem is jössz reggelizni? A Papa fantasztikus finomságokat hozott! Képzeld, disznótoros kóstolót!...

Erre nem tudtam válaszolni, mert úgy látszik a pénteki, meg a csütörtöki ebédből is maradt még bennem valami.

Egész délelőtt sápadtan feküdtem a nyugágyon. Igyekeztem Eszterre, a Döglött Hiénákra, meg egyéb szép és kellemes dolgokra gondolni. De semmiképpen sem ennivalóra. Különösen nem kolbászra, hurkára vagy szalonára.

Félszemmel láttam, a Papa nagyon aggódik miattam. Oda-odapislantott rám, miközben Bibi macijának éjjel kitaposott belét, vagyis, izé... két elemét, próbálta visszaszerelni, hogy brummogjon az állat.

Később leült mellém és megsimogatta a fejemet.

Ez jól esett.

Papának nagy tenyere van, és a keze mindig meleg.

Tulajdonképpen nagyon tudnám szeretni a Papát, ha csak látogatóba jött volna két-három napra, és nem végleg.

– Na, tökikém, te aztán jól elrontottad a gyomrodat! – mondta szokásos kedves stílusában. – Pedig ma reggel ünnepi lakoma volt...

Ezt a témát most valahogy nem csíptem, úgyhogy rögtön közbevágtam.

– Brummog már a maci?

– Naná! – bólintott Papa. – Tudod, hogy ezermester vagyok. Mindenhez értek. Mit gondolsz, ki vágta le ezt a disznót?

– Papa! – emeltem fel a hangomat. – Kérlek, beszéljünk valami másról!

– Jó, jó! A beteg óhaja: parancs! – mondta Papa, és lehalkította a hangját, mert meglátta Bibit arra somfordálni. – Csak nézd meg, mit dugott el neked a Papa! Mert Bibi egy sáska! Az egész asztalt betermelte volna, ha nem vagyok résen!...

És a Papa kivett a zsebéből egy kis nylonzacskót.

A kezembe csúsztatta. A disznó füle volt benne.

Azt hiszem sikerült megdönteni a saját reggeli világcsúcsomat tíz méteren.

Csak azt nem értem, hányszor hányhat az ember naponta úgy, hogy valami maradjon belül is? Úgy értem, a szíve, a gyomra, a tüdője – ilyesmire célszok.

PAPA SEGÍT

Papa észrevette, hogy a titkos helyemre bújok.

Titkos helyem a kertben, egy nagy bokor meg a kerítés között van.

Ott senki se találhat meg. Nem gondolják, hogy ilyen szűk helyre befér valaki. Ott szoktam sírni, ha nagy bánatom van.

Most is volt.

Tóti nem hívott meg a születési partijára, a szemét.

Mindenkit meghívott az osztályból. Vagy majdnem mindenkit.

Persze Esztert is.

De engem nem.

Bezzeg én meghívtam egyszer!

Hát ez fáj!

Meg az, hogy Eszter biztosan el fog menni. És lehet, hogy Tóti szülei átmennek a másik szobába. Vagy elmennek otthonról. Akkor Tótiék táncolni fognak. És Tóti biztosan Eszterrel fog táncolni, mert rá van kattantva. És tudom, fogdosni is akarja, a szemét. Még az is lehet, Eszter hagyja egy kicsit. De ha megtudom, akkor köztünk mindennek vége. Nem, mintha volna köztünk valami, mert még nem mertem. De akkor is!

És amikor ez eszembe jutott, akkor megint folyt a könnyem. Mert elképzeltem, hogy ők majd táncolnak, meg fogdosódnak, miközben én szenvedek, mint állat.

És akkor meghallottam Papa hangját, aki jött keresni.

– Samu! Samukám! Merre bujkálsz, apukám? Csináltam neked fincsi csokit!

A fincsi csoki Papa találmánya. Vagyis nem ő találta ki, csak hozta Nyíregyházáról. Régen ezt ette Anya, ha nem volt csokira pénz. A tojás sárgáját ki kell keverni kakaóval meg cukorral. Az a fincsi csoki. A fehérjét nem szabad beletenni, mert akkor hányinger. Én nem nagyon szeretem. Az igazi csoki ézerszer jobb. De Bibi imádja. Jellemző!

– Samu! Samukám! – kiabált Papa. – Tudom, hogy itt vagy!

Naná, hogy tudja! Bent nem vagyok, el nem mentem. Még a háztetőn lehetnék esetleg, mert néha felmászom hátulról, ha apáék nem látják. Mert egyébként nem engedik.

Nem tudom, hogyan talált meg, de egy perc múlva már mellettem volt, és kihúzott a bokor mögül.

– Mi van Fafej Tóni? Csak nem sírtál?

– Nem! – mondtam dühösen, és megtörültem a szemem. Kinek, mi köze hozzá, hogy mikor sírok?

– Értem – mondta Papa. – Akkor biztos a szemedbe repült egy nagy lódarázs. Na, mi van?

– Szerda.

– Nem péntek?

– Nem. Kedd.

– Kedd, kedd, kedd! Piros a feneked!

– Nem vagyok majom. Nincs semmi bajom!

Hoppá! Akkor vettem észre, hogy én is tudok rímelni.

– Nagyszerű! – kiáltotta Papa. – Akkor nyilván örömdobban sírtál valamiért. Mondd el, mi az, hadd zokogjak én is boldogan.

Összeszorítottam a fogamat. Belőlem egy szót sem húz ki, az tuti-fruti.

– Eszter? – kérdezte Papa.

Meghökkenstem. Vajon honnan tudja? De nem szóltam semmit.

– Valaki el akarja halászni az orrod elől?

Nyögtem egyet.

– Szóval igen? – bólintott Papa. – A hallgatás meg a nyögés igent jelent. Én vallatótiszt voltam a kémelhárításban. Nem tudtad?

Csak néztem rá, alulról felfelé, ahogy szoktam. Akkor volt ő vallatótiszt, amikor én Csubakka.

– Szóval? – nézett rám Papa, és kimeresztette a szemét, meg előre feszítette az alsó állkapcáját, hogy nevessek. De nem nevettem. – Tudod, hogy nekem mindent elmondhatsz. Én nem vagyok olyan fecsegő vénasszony, mint egyesek, akik elárulják a mamájuknak, hogy a nagyapjuk politizált.

Megrántottam a vállam. Éppenséggel elmesélhetem Papának, mi történt, de úgyse tud csinálni semmit.

– Tóti nem hívott meg a születésnapi bulijára – mondtam.

– Na és? Majd te se hívod meg őt.

– De én már meghívtam egyszer.

– Ezután nem fogod.

– De Esztert meghívta!

– Aha! – mondta Papa és felvonta a szemöldökét, mint aki megérti a helyzet súlyosságát. – Akkor már értem a lódarazsat, ami belement a szemembe, a piszok. Attól félsz, hogy Tóti meg Eszter himi-humi meg etyepetye.

– Igen – mondtam, mert sejtettem, hogy Papa a fogdosódásra gondol.

– Na, várj csak! – vett egy nagy levegőt Papa, és erősen elgondolkodott.

Abból látszik, ha Papa erősen elgondolkodik, hogy összehúzza a szemét, úgy néz rám, és néha mordul egyet-egyet.

Mondjuk, én utálok, ha így bámulnak, de elviseltem, hátha kitalál valamit.

Múlt az idő csendben. A Papa legalább két percre hallgatott. Nagy dolog ez!

Aztán megszólalt:

– Mikor lesz az a szülinapi parti?

– Jövő szombaton.

Papa bólintott és elvigyorodott.

– Akkor szüret. Eszter nem fog elmenni Tótihoz.

Papa nem mondott többet, hiába faggattam. Én persze nem hittem neki. Ha a Papa mindent teljesítene, amit megígér, akkor ő lenne a nyugdíjas Harry Potter.

Másnap délután éppen tanultam, amikor Papa feltépte az ajtót, és beszárgult, mint egy eltévedt rakéta.

– Na, Samukám, itt van két jegy a Döglött Hiénák koncertjére.

Azt hittem lefordulok a székről. Erre a koncertre már két hónapja minden jegy elfogyott. Amikor venni akartam Papával két hete, a pénztáros csak röhögött: „Korábban kellett volna felkelni egy kicsit!” – mondta

– Honnan szerezted? – kérdeztem Papát és megöleltem. Pedig nem szoktam. De most tényleg megérdemelte kivételesen.

– Az az én titkom! – mondta Papa. – És nem hiszed el, milyen olcsó volt. Ötezer forint tízezer helyett. Egyébként egy kölyöktől vettem. Eladta, mert a húga megbetegedett, és gyógyszerre kellett a pénz. Első sor közép. Na, és miért vettem két jegyet?

– Mert te is eljössz – mondtam.

– A Döglött Hiénákra?! – fintorgott Papa. – A szeretetnek is vannak határai, Samukám!

És akkor felhördültem:

– De hiszen ez jövő szombaton van!

Hirtelen megértettem, hogy Eszter miért nem fog elmenni Tóti születésnapjára, mikor a kedvenc zenekarunk játszik.

Nem is ment.

Amikor megmondtam neki, hogy hoztam ajándékba jegyet a koncertre, a nyakamba ugrott. Még jó, hogy reggel megmostam.

Aztán Eszter megmondta Tótinak, hogy bocs, de nem megy a bulira, mert velem jön koncertre. Tóti majd megpukkadt. Egy élvezet volt nézni.

Aztán eljött a következő hét és a szombat is. Mentünk a sportcsarnokba, a koncertre. Eszteren vörös sapka, DH póló, meg egy csíkos szoknya volt. Szuperül nézett ki. Látszott végig a combja.

Aztán be akartunk ülni a helyünkre, de ott már ültek.

Vitatkoztunk. Jöttek a biztonságiak.

Kiderült, hogy Papa hamis jegyet vett. Vagyis hamisítványt.

PAPA, NE MÁR! (részletek)

Két órát ültünk az irodában vagy tíz gyerekkel, akiket szintén becsaptak, míg meg nem jött Anya, Apa meg Papa, és meg nem magyarázták, hogy nem csalók vagyunk, hanem áldozatok.

Azóta Eszter nem köszön nekem.

Én sem köszönök Papának.

És minden nap kimegyek a bokorhoz sírni.

Információk a könyvről:

<https://nogradi.hu/index.php?r=20&c=669>

Megrendelhető innen:

<https://mora.hu/konyv/papa-ne-mar-samu-es-papa-i>

NEM VAGYOK SAMU!

PAPA ÁLLATVÉDŐ

Papa hallotta meg a kiscicák nyávogását.

Mentünk hazafelé a suliból. (Mert ugye hat hónapja hiába próbálom megkérni Papát, hogy ne jöjjön elém, és ne égesse a többiek előtt, ő csak jön, és jön!)

Nyugodtan mentünk, mikor Papa a buszmegállónál hirtelen megtorpant.

- Hallod?

- Nem. Mit?

- Cicák! - súgta Papa.

Tényleg! Most már én is hallottam valami halk nyivákolást. Egy nagy koszos szatyor irányából jött. A szatyor egy nagy koszos férfi lábánál hevert.

Az égimeszelő trikójából kidagadtak az izmok. A karja tele volt tetoválva sárkányfejű pucér nőekkel meg feliratokkal. Az egyik alkarján azt olvastam, hogy Halál 1, a másikon, hogy Halál 2. Nem volt kedvem megismerkedni egyik karjával sem.

- Gyere, Papa, menjünk haza, mert kihűl a leves! - mondtam, és megpróbáltam elhúzni a nyávogás közeléből, mert ismerem a nagyapámat.

- Cicák? - kérdezte a hústoronytól.

Tudtam!

Azt kérdezi, hogy cicák-e!

Naná, mert vízilovak, csak összementek a mosásban!

A lépegető toronyház nem válaszolt, csak lenézett Papa fehér hajára, és megmozdította az izmait a karján. A sárkányfejű nő riszálta a micsodáját, de Papát ez egyáltalán nem ijesztette meg.

- Ügyes! - nyерítette. - Ügyes! Egyszer Nyíregyházán, a strandon láttam egy csajon ehhez hasonlót. A csinos baba fürdönáciájából kilógott egy izmos pasi deréktól felfele gülü szemekkel, rémült pofával. Az ürge szájához rajzolt buborékba az volt írva, hogy: Segítség!

A Papa nyерített.

A gorilla nem.

Eszembe jutott, hogy talán nem is ért magyarul. Mert ha értene, úgy elfújná Papát, mint a ciklon Los Angelest, amiről már hallottam.

- Bocsánat, hogy ismeretlenül megszólítottam - kapta fel hirtelen Papa a komoly álarcat, és a nyávogó macskák felé sandított. - Doktor Romanek Rudolf vagyok a Nemzeti Állatvédelmi Minisztérium főosztályvezetője.

Na ezt nem tudtam! A Papa már minden volt nekem hadtörténésztől piaci ellenőrön át alkalmi költőig, de állatvédelmis még soha.

Láttam, hogy a Szörnyella De Srác teleszívja a tüdejét, és olyan érdekes lila lesz a feje.

- Mi van, öreg! Mit ugatsz? - hörrent le a magasból. Úgy látszik, értett magyarul, sajnós.

Szegény Papa! - gondoltam. - Remélem, van életbiztosítása, és én vagyok a kedvezményezett. Végül is én szeretem a családból a legjobban.

- Csak arról érdeklődtem - magyarázta Papa -, hogy a szatyor a kiscicákkal az ön személyes tulajdonát képezik-e jogilag?

Mi? Mi? - pislogtam a Papára. Kicsoda mi'csinál a micsodával?

- Nem! - okádott lángot a hústorony, aki úgy látszik megértette Papát. - Nem az enyimek a dögök! - És a szatyrot ott hagyva felpattant a megérkező autóbuszra.

Onnan mutatott egy nagyon-nagyon csúnyát, amit én egyáltalán nem is értettem.
A busz elhúzott.

A szatyorban a macsekok nyávogtak.

Megnéztük őket.

Hatan voltak. És nagyon édesek!

Istenem! – gondoltam. – Ha mindet hazavihetnénk, akkor!... Akkor Anya úgy kívágná minket a házból, hogy szivárványszínű fénycsóvát húznánk magunk után, mint az augusztusi tűzijáték.

Talán Papa is erre gondolt, mert nagyot sóhajtott, és éppen mondani akart valamit, amikor egy idős néni fejbe vágta a táska-retiküljével.

– Maga szemét állatkínzó! – sivított a nyanya, mint egy beszélő sziréna. – Hogy képes kiscicákat belegyömöszölni egy mocskos szatyorba? Vinné vízbe fojtani, mi? Emberek! Emberek! Segítség! Gyilkos!

És minden hangsúlyos szóra, márpedig a magyar nyelv nagyon hangsúlyos, tanultuk, fejbe csapta szegény Papát.

De akkor már gyülekeztek az emberek, és nem sok jót néztem ki a szemükből meg az öklükből.

– Nézzék! – kiabált a néni. – Ilyen édes cicákat akar vízbe fojtani! Gyilkos! Gyilkos! Állatkínzó!

– Maga téved, asszonyom! – kapkodta a fejét Papa a táska elől. – Én nagyon szeretem az állatokat. Például magát is...

És itt el kellett húznunk a csíkot, de gyorsan, mert biztosan péppé verték volna Papát a népek, ami a biosz könyvünk szerint árt az egészségnek.

PAPA ÚSZNI TANÍT

– Samukám, ma megtanítalak úszni! – szólt vasárnap reggel Papa, miután ezer-szer elmondtam neki, hogy nem akarok megtanulni úszni.

Azt már nem mondtam, hogy félek.

Amikor kicsi voltam, egyszer, Tihanyban bementem a Balatonba Anya után. Anya nem vette észre, hogy követem. Már a nyakamat csapdosták a hullámok. Akkor megcsúsztam, és kiittam a fél Balatont. Anya kapott fel, és kipofozta belőlem a vizet. Na, azóta nem az úszás a kedvenc sportágam.

Persze a Papát nem lehetett leállítani.

– De Samukám! – nyerített. – Csak nem félsz a víztől?

- Egyáltalán nem félek! - kiabáltam, mert dühös voltam, hogy valaki ilyen értetlen. - Csak nem érdekel az úszás. Én focizok!

- Ne röhögtesd Samukám, mert kirepül a protkóm, aztán megint kereshetjük fél napig! - nyerített tovább a Papa. - Mi van, ha egyszer beleesel a mély vízbe egy csónakról? Majd kifocizod magad a partra?

- Nem vagyok hülye! - kiabáltam. - Nem megyek be csónakkal a mély vízbe!

- És nem fogsz soha hajóra szállni, vagy komppal átmenni Angliába, amelyek ugyebár elsüllyedhetnek?

Jaj, de kedves a Papa! - gondoltam. - Mit mondjak? Megnyugtató! Hajó és komp törölve az életemből.

- Vagy nem fogsz vitorlázni - kérdezte. - , és véletlenül belefordulni a vízbe? Vitorlázás törölve.

- Vagy nem fogsz hullámlovagolni?

- Nem! Nem! Nem! - ismételtem, és be akartam menni a klotyóba, hogy a Papa békén hagyjon. De nem lehetett bemenni, mert Apa ott ült már másfél órája, hogy nyugodtan elolvashassa a tegnapi újságot.

- Hallod a fiadat, milyen butaságokat beszél? - kiabált befelé Papa.

- Mi lenne, ha legalább itt békén hagynátok? - szólt ki a klotyóból Apa.

- Nem akar úszni - folytatta Papa, mert ha ő valamit el akart mondani, akkor egy tankkal se lehetett leállítani. - Elég szégyen, hogy eddig nem tanítottátok meg. A gyerek fél a víztől, miközben a nagyapja gyorsúszóbajnok volt Nyíregyházán száz méteren! Tudtad ezt, Samukám?

- Te úszóbajnok? - kacagtam. - Talán *púzó*bajnok! A víztől pedig nem félek! Már mondtam! Tegnap is zuhanyoztam! - próbáltam viccel elütni a témát, de ha a Papa valamit elhatározott, őt nem lehet legyőzni, csak lelőni.

Kimentünk a strandra.

Felvettük a fürdőnácit.

Odavitt az úszómedencéhez.

- Úgyse megyek be a vízbe! - vicsorogtam, mert tiszta ideg lettem, amikor megláttam a „Vigyázat! Mély víz!” táblát. - Nincs az az Isten...!

- Jól van, Samukám! - simogatta meg a fejemet Papa, mint egy idegbeteg *hülyegyerekét*. - Én tiszteletben tartom mások elmebaját, ha ők is tiszteletben tartják az enyémet. Csak nézzél! Nézd, ahogy úszom. Kéz, láb, kéz, láb! Figyeld a mozgásukat!

És a Papa elkezdte mutogatni a medence szélén, hogyan mozgatja majd a karját a vízben.

- Mellúszás: két karod előre, tenyér összezárva, aztán karok oldalra...!

- Szuper! - mondtam. - Itt a szárazon én is nagyon tudok úszni. A medence szélén egy világbajnok vagyok! Egyébként nem zavar, hogy mindenki rajtad röhög?

Mert a fűvön heverésző felnőttek, meg a futkosó gyerekek a Papára mutogattak, és vihorásztak.

- Mért zavarna? - nézett rám Papa. - Vagy másokra figyelsz, vagy önmagadra. Dönts el, ki a fontosabb! És most nyisd ki a szemed!

Papa bement a medencébe. Először a derekáig ért a víz, aztán a melléig. Akkor elkezdet úszni. Úgy csinálta, ahogy mondta: két kar előre, tenyér összezárva, karok oldalra...

Kicsit beljebb úszott.

Aztán elkezdett csapkodni. Csapkodott, a víz alá bukott meg feljött, és olyan furcsa hörgő hangokat adott ki, mint a kád lefolyója, ha el van dugulva. Nem tudtam, hogy most még a mellúszást mutatja, vagy ez már a gyors.

Aztán Papa azt bugyborékolta, hogy: „Segítség!”

Én pedig gondolkodás nélkül beugrottam a vízbe. Megragadtam Papa göndör fehér haját a víz alatt, és a felszínre húztam az én úszóbajnok nagyapámat.

Nem tudom, hogy kerültünk ki a medencéből. Már nem voltam magamnál az idegeim miatt. Ő akar megtanítani úszni? Ő?! Ő?! Egy darab kő tovább marad fenn a vízen!

Mikor kitisztult az agyam, láttam, hogy egy csíkos trikós hapi nyomogatja a Papa mellét, és a Papa köhög, meg vizet köp, mint egy gumivíziló. Aztán félkönyékre fordul, és rám vigyorg.

- Na látod, kisapám?! Megtanítottalak úszni!

Nem kaptam levegőt.

- Mi?! - ordítottam az idegességtől. - Te tanítottál meg úszni? Papa! Ahol te fuldokoltál, ott nyakig sem ér a víz!

- Igen?! - pislogott Papa. - Akkor már értem, hogy miért merültem el. Én csak mély vízben tudok úszni. A kis vízben megfulladok.

Ezt mondta.

Én meg csak tátogtam némán, mint ponty a szárazon. Tátogtam, és azon gondolkoztam, hogy vajon egy tizenkét éves unoka is kaphat infarktot a nagyapja miatt, vagy ez csak fordítva lehetséges?

Információk a könyvről:

<https://nogradi.hu/index.php?r=20&c=691>

Megrendelhető itt:

<https://mora.hu/konyv/nem-vagyok-samu-samu-es-papa-2>

TUDDTAD?

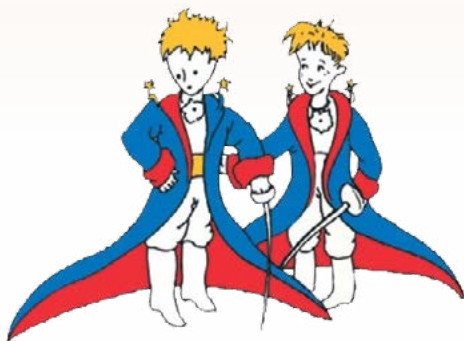
Tudtad, hogy ha minden nap olvasol legalább 30 percet vagy többet szórakozásból, a saját örömödre, mesét, novellát, verset, regényt, azaz szépirodalmat, akkor jobban fogod érteni a szövegeket, könnyebben tanulsz, és sikeresebb leszel?

Ha még nem találtad volna meg, elárulom, valahol elbújva rejtőzik **A TE KÖNYVED!**
A te könyved, amit szeretni és élvezni fogsz, és ami boldogabbá teszi **AZ ÉLETEDET.**

KERESD MEG EZT A KÖNYVET
a könyvtárban, a könyvesboltban vagy a neten,
és keresd a hozzá hasonlókat!

A virág sem nyílik ki víz és nap nélkül.
A tehetséged is rejtve marad olvasás nélkül.

Ezúton is köszönöm azoknak a szülőknak, nagyszülőknak,
pedagógusoknak és a többi segítőkész felnőttnek a támogatását,
akik eljuttatják a gyerekekhez a regényeimet,
kezükbé adják vidám írásaim gyűjteményét,
illetve balesetmegelőző, a biztonságos életre nevelő
VIGYÁZZ! könyvsorozatam köteteit.

www.nogradi.hu • www.mora.hu

A kiadvány nyomtatott formában nem jelenik meg!

© Nógrádi Gábor 2026

Felelős kiadó a Presskontakt Bt. ügyvezetője

nogradi@nogradi.hu

Műszaki szerkesztő: Novák Tamás